

Hexagon - Het Genootschap van Het Zachte Licht

Deel 2: De verre tochten

Meer jeugdboeken van John Brosens:

Koers pal noord

Een kaart van Berbice

Bloedbroeder 1618

(‘Accolade Beste Jeugdboek’ Zeeuwse Boekenprijs 2015)

Zout water tot aan de dakgoot

Donna Deletia

SpijbelSpekkie

SpeurSpekkie

Het schot uit de donderbus

JOHN BROSENS

HEXAGON

Het Genootschap van het Zachte Licht

Deel 2: De verre tochten

HEXAGON - Het Genootschap van het Zachte Licht Deel 2 - De verre tochten

is een uitgave van Mira Loves Books, Woerden

© John Brosens

Auteur: John Brosens

Illustratie: Anita van der Zijde

Opmaak: Raymond Zachariasse

ISBN: 978-94-6449-319-1

NUR: 280, 284, 285

WWW.MIRALOVESBOOKS.NL

info@miralovesbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In 'De Eerste Reizen' (deel 1 van de trilogie HEXAGON, Het Genootschap van het Zachte Licht) vindt Dylan in een tunnel bij het huis van zijn overleden Oom Louis een geheimzinnige lichtgevende staaf. Die oom was koster en de meeste mensen vonden hem een zonderling. Dylan ontdekt dat hij met de lichtstaaf ongemerkt en met tijdwinst door onzichtbare tunnels kan reizen. Probleem: zijn vader Charles vindt hem een fantast en ook zijn beste vriend Roy gelooft hem niet. Maar Carla, een gothic-meisje dat hij nog maar pas kent, reageert positief.

Dylan slaat aan het experimenteren en stuit al snel op een Collector van Het Genootschap van het Zachte Licht: de lichtstaaf moet worden ingeleverd. Als Dylan hals over kop op de vlucht slaat gaat er iets mis. Door een onverklaarbare oorzaak verdwaalt hij in de tijd: hij bevindt zich tientallen jaren terug op het eiland Walcheren dat aan het eind van de Tweede Wereldoorlog onder water staat...

Vrijdagnacht 8 augustus

Dylan was geschokt, maar hij dacht er wel aan de lichtstaaf terug in het foedraal te schuiven. Hij liet zich langzaam naar beneden zakken, tot hij op zijn hurken zat, het kostbare voorwerp in beide handen. Hij voelde zich hopeloos verward. Wat was er gebeurd? Barthlomeus Schipper, de Collector van Het Genootschap van het Zachte Licht, had hem opgewacht bij de ingang van de Karolingenhof en geëist dat hij de lichtstaaf onmiddellijk inleverde. Dat had hij kunnen verhinderen door de grote hoed van Schipper bij de rand beet te pakken en met een ruk over zijn neus omlaag te trekken. Zo had hij kunnen vluchten, waarbij hij de lichtstaaf bijna had verloren. De Collector deed er nog wel een greep naar en kreeg 'm bijna te pakken, maar dankzij een behendige jojo-act met het raadselachtige voorwerp was Dylan ontkomen. De lichtstaaf was onderweg tot zijn stomme verbazing

van kleur veranderd, van wit naar een soort roze met rode vlekken. Dat verschijnsel had het ding niet eerder laten zien. Hij wist niet hoe lang dat had geduurd; er was geen tijd om er op te letten of erover na te denken. Er zat maar één gedachte in Dylans brein: weg van die Barthlomeus Schipper. Maar nu was het wit weer terug, in dezelfde tint die de staaf steeds had gehad en hem aan de inhoud van een glas melk deed denken.

Zijn verwarring was gigantisch. Hij zat hier in de Karolingenhof, dat was wel duidelijk. Maar het zag er nu totaal anders uit dan hij gewend was. Het bankje waar hij pas nog met Roy had zitten praten – in het gezelschap van truttige lellebel Annabel – was nergens te zien. Van de rustige sfeer die chillen hier zo aantrekkelijk maakte was niets te merken. Het ronde grasveld met de kruisende paden stond volgepakt met ouderwetse legertrucks, sommige met draaiende motoren die een stinkende walm over het gras verspreidden. Waar kwamen die zo plots vandaan? Om zich heen hoorde hij stemmen die een vreemde taal spraken; waarschijnlijk was het Duits. Waren dit soldaten? De slome regen versluisde zijn blik; Dylan kneep de ogen een beetje toe om alles scherper te zien. Ja, de mannen die hij zag waren militairen, hoewel ze heel andere kleding aanhadden dan hij zich van oorlogsfilms herinnerde; wat

ze droegen had meer weg van een fabrieksoveral dan van een uniform. Het waren er ook maar weinig. De soldaat die zo dichtbij stond dat Dylan hem goed kon bekijken leek hem niet eens op te merken, hoewel ze elkaar een kort moment recht in de ogen keken. Ziet hij mij eigenlijk wel? Ik ben supersnel verhuisd naar een andere tijd. Ben ik dan hier wel zichtbaar? Zou hij mij zien? Ben ik voor hem een mens van vlees en bloed? Waarmee je kunt praten? Of verschijn ik als een soort geest waar je dwars doorheen kijkt? Zou ik het kunnen wagen naar hem te zwaaien? En is dat wel slim? Als ik voor hem onzichtbaar ben, dan is er niets aan de hand. Maar andersom? Zal hij dan iets tegen me willen zeggen? Shit, man! In het Duits natuurlijk, en daar weet ik niets van. En stel dat hij op me schiet...

Dylan waagde het niet. Het was nat en koud in de Karolinhof, maar merkwaardig genoeg had hij daar geen last van. De vochtige atmosfeer deerde hem niet; hoewel hij heen en weer dobberde tussen vrees, verwarring en vage verwachtingen voelde hij zich merkwaardig energiek.

Hij liep snel naar de uitgang aan de kant van de Vlis-singsestraat; dat was de kortste route naar zijn huis in de Deckerestraat. Hij keek voortdurend spiedend om zich heen en hield het foedraal met de lichtstaaf stijf tegen zich aangedrukt.

Maar voorbij de uitgang wachtte hem een nieuwe verrassing: de straat stond er onder water. Hij bukte, haalde de vingertoppen door het nat en proefde voorzichtig. Het was zout. Zeewater! Het kwam tot net over zijn enkels. Hij waadde in de richting van de Burchtstraat, bijna in paniek en onverschillig voor het feit dat zijn schoenen en broekspijpen doorweekt raakten.

De Aldi – het vaste ontmoetingspunt als hij met Roy en andere vrienden ergens heen zou gaan - was verdwenen. Nu hij beter keek zag hij dat er meer veranderingen waren. Van veel woonhuizen waren de ramen met planken dichtgespijkerd. Op de hoek bevond zich een klassieke buurtwinkel die hij nooit eerder had gezien. Aan de gevel hing een houten kast met gaas ervoor, stevig dichtgemaakt met een hangslot. ‘Vlissingsche Courant’ stond er in sierlijke letters boven op de deur geschilderd. Hij duwde zijn neus tegen het gaas om de datum van de vastgeprikte krant te bekijken.

Het was 2 oktober 1944.

‘Ik zit in vroeger,’ constateerde hij overbodig. Dat had hij zich al gerealiseerd – maar nu wist hij dus ook de exacte datum. Het huilen stond hem nader dan het lachen. Hij begreep er niets van. Hoe was hij hier terechtgekomen? Hoe kon hij van het ene moment op het andere jaren

teruggegooid worden in de tijd?

Het was te link terug te keren naar de ingang van de Karolingenhof. Grote kans dat Barthlomeus Schipper, de Collector van het Genootschap, hem daar geduldig stond op te wachten. Dat wil zeggen: als de man in staat was geweest met hem mee door de tijd te springen. Dylan zuchtte vertwijfeld. Misschien wel, misschien niet. Maar hij kon het risico niet nemen. De Collector zou hem een ruilhandel kunnen aanbieden: samen terug te keren naar hun eigen tijd. Maar daar stond dan ongetwijfeld tegenover dat hij de Lichtstaaf inleverde...

‘Woah,’ fluisterde Dylan. ‘1944. Dat is aan het eind van de Tweede Wereldoorlog, als de dijken van Walcheren gebombardeerd zijn en alles onder water staat. We hebben daar een project over gedaan, met foto’s die de opa van Meester Theo zelf had gemaakt. 1944. Mijn vader is van 1972. Het duurt dus nog bijna dertig jaar tot mijn vader wordt geboren...’

Charles, zijn vader. Die er zo trots op was in het huis te wonen waar ook zijn ouders in hadden gewoond, en daarvoor hun ouders. Dylan rekte zich uit om zijn rug te ontspannen. Dat huis in de Deckerestraat - het huis waar hij nu ook zelf woonde. Als hij daar nu heen ging bestond de kans dat hij daar zijn opa kon zien. Dylan wist niet

precies in welk jaar de vader van Charles geboren was, dus diens leeftijd in 1944 was even een punt van twijfel. Maar het was eenvoudiger bij hem uit te vissen of Dylan van der Hof in 1944 voor iedereen zichtbaar was. En of je met hem kon praten. Misschien schrikt hij van mij als hij me ziet; ik zie er niet echt uit als een jongen in 1944. Ik zal heel erg opvallen. Dat kan niet missen: ik ben heel anders gekleed. Ik heb jeans aan en volgens mijn vader zag je spijkerstof in Nederland pas jaren na de oorlog. En mijn sneakers! Ik denk dat in 1944 meer dan de helft van alle Souburgers op klompen door het leven ging.

Dylan naderde het ouderlijk huis van zijn vader en hemzelf voorzichtig. Het kostte hem tien minuten, voorzichtig wadend door het water. Onderweg had hij geprobeerd te beredeneren hoe oud zijn opa nu moest zijn. Het kostte weinig moeite. Rekenen en wiskunde waren duidelijk zijn ding, hij was naar havo 3 overgegaan met zesjes voor de vreemde talen en dolblij dat hij Frans mocht laten vallen. Dankzij de achten en negens voor de exacte vakken was het ook duidelijk welke profielkeuze er zou volgen. Dylan was dol op kansberekeningen. Nou, dacht hij, Charles is van 1972. Stel dat zijn vader – mijn grootvader - zo'n jaar of vijfendertig was toen zijn zoon werd geboren. Dan was

hij zelf van 1937 en zou hij, Dylan van der Hof, straks zijn opa ontmoeten in de gedaante van een knulletje van een jaar of zeven. Maar misschien was de vader van Charles er vroeg bij geweest en had hij al op z'n zesentwintigste een kind op de wereld gezet. Dan was er straks in de Deckerestraat helemaal geen knulletje van een jaar of zeven te zien en moest zijn opa nog geboren worden.

Intussen speelde er nog een tweede vraagstuk door Dylans hoofd. Bij de ontmoeting met de Duitse soldaat in de Karolingenhof had hij de lichtstaaf voortdurend in de hand gehouden. Die man had duidelijk in zijn richting gekeken en niet gereageerd. Misschien ben ik in deze tijd niet te zien, dacht hij. Misschien. Wat zou er gebeuren als ik straks in de Deckerestraat de lichtstaaf voor een moment in de struiken verberg en met lege handen het pad naar de voordeur oploop? Zou ik dan wel zichtbaar zijn? En zou het niet gevaarlijk zijn om in een andere tijd – ook al was het maar voor even – de staaf los te laten? Van de kracht en de werking weet ik amper iets, maar dat er vanaf het begin Collectors achter me aanzitten maakt wel duidelijk dat het een belangrijk en waardevol ding is.

En dan was er nog een gecompliceerde factor: toen hij in zijn eigen tijd naar de Karolingenhof vertrok was het al na elfen. Het was nu tegen middernacht. Hoe zouden zijn

grootouders reageren als hij midden in de nacht op hun deur klopte?

Voor het tuinhek stelde hij teleurgesteld vast dat het huis onbewoond was. Voor de vensters op de begane grond waren netjes afgezaagde planken aangebracht. Hij liep naar achteren en voelde aan de keukendeur. Die zat natuurlijk stevig op slot. Ook hier was alles afgetimmerd, maar op een van de planken stonden dikke potloodletters:

Fam. Van der Hof geëvacueerd naar 's Gravenpolder, Zaaidijk 16

Logisch, dacht Dylan. De vader van mijn opa was timmerman, heeft Charles me ooit verteld. Hij had altijd zo'n breed timmermanspotlood achter z'n oor en die dingen hebben een extra dikke stift. Hij tastte in zijn achterzak, naar zijn telefoontje, vastbesloten van de mededeling een foto te maken. Maar het leidde tot een diepe teleurstelling. Het display bleef zwart en zelfs na een keer opnieuw starten reageerde het apparaat nergens op.

‘Oh, shit!’ mompelde hij nijdig. ‘Dat rot ding werkt dus alleen in mijn eigen tijd...’

Het tuinpad was drassig. Dylan rilde bij het soppend en zuigend geluid onder zijn zolen. Net als het huis was ook de schuur op slot, maar toen Dylan door een kier gluurde

werd hem iets meer duidelijk over de leeftijd die zijn opa in 1944 gehad moest hebben. Op de werkbank stond een kinderwagen, met één wiel te weinig om fatsoenlijk te kunnen rijden. Het ontbrekende wiel stond in de bankschroef geklemd. De *Fam. Van der Hof* had waarschijnlijk in grote haast moeten vertrekken. Dylan grinnikte zacht, ondanks de ellendige omstandigheden. De persoon die zijn opa zou worden was dus in 1944 nog maar een baby en zijn ouders hadden hem waarschijnlijk tijdens hun tocht naar 's Gravenpolder het hele eind moeten dragen. De kinderwagen was kapot en stond op de werkbank in de schuur klaar om gerepareerd te worden. Hoe dan ook: een ontmoeting met zijn familie zat er niet in. Zijn bizarre verwachting ging niet in vervulling.

Even overwoog hij de schuurdeur te forceren en daar iets te zoeken om de achterdeur van het huis open te maken en zo te ontdekken hoe zijn huis er bijna tachtig jaar geleden uitzag. Maar dat zou niet zo slim zijn. Want wat kon er gebeuren als hij gesnapt werd? En bovendien: het getuigde van geen enkel respect voor zijn opa, ook al was hij nog maar een baby.

Wat nu? Hier blijven rondhangen had weinig zin. De enige optie was een terugkeer naar de Karolingenhof, naar de exacte plaats waar hij zich uit een netelige situatie met de

Collector dacht te bevrijden en van de regen in de drup was geraakt.

Het werd een sombere tocht. Niet alleen door de regen die op hem neer gutste terwijl zijn sokken het vocht in zijn schoenen niet meer absorbeerden, maar vooral door de sombere sfeer van het natte Souburg in de oorlog. Hoe anders was het in zijn eigen tijd...

Terug op de Karolingenhof stuitte hij op drie Duitse soldaten. Ze hadden een zeil gespannen boven een geopende motorkap. Een van hen werkte aan de motor, de twee anderen hingen zo'n beetje tegen de wagen en keken verveeld om zich heen.

Ze moeten mij wel zien, dacht Dylan. Om maar net te doen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was dat hij hier liep stak hij bij wijze van groet een hand op. Maar er kwam geen enkele reactie. Hij liep naar het punt waar de Collector hem had aangesproken en leunde tegen de houten deur die toegang gaf tot de Karolingenhof. Hij vroeg zich haast wanhopig af wat hem te doen stond. Maar de beslissing daarover hoefde hij niet zelf te nemen. Een hand greep hem krachtig bij de mouw en trok hem in de schaduwen.

'Ik wist wel dat je hier terug moest komen,' klonk de stem van Barthlomeus Schipper vlakbij zijn oor. 'En wees ge-

rust: ik laat me niet voor een tweede keer door jou in de maling nemen.'

Vrijdagnacht 8 augustus

Dylan verwachtte dat de Collector hem stevig zou vasthouden om te verhinderen dat hij zich zou losrukken om er opnieuw vandoor te gaan.

Maar tot zijn verrassing werd de greep van Barthlomeus Schipper heel snel lossen, tot hij hem uiteindelijk helemaal losliet. Voor alle zekerheid verstevigde hij zelf zijn grip op de witte staaf in zijn hand. Want ook al was alles in zijn huidige situatie vreemd en niet te begrijpen – hij kende de bedoeling van de man naast hem. De Collector had een missie. De witte staaf was eigendom van het Genootschap en het was een illusie te denken dat hij, Dylan van der Hof, het voorwerp mocht houden.

‘Je bent verdwaald in de tijd en je hebt geen idee hoe dat kon gebeuren,’ sprak de Collector rustig en helemaal niet onvriendelijk. ‘En aangezien ik op dit moment de enige persoon in heel de wereld ben die jou kan helpen heeft het

niet zo veel zin er vandoor te gaan.’

Dylan zei niets en knikte stug. Hier was inderdaad niets tegenin te brengen.

‘En bovendien,’ ging Barthlomeus Schipper rustig verder. ‘Jij bent een leek. Je hebt geen idee wat je met de Lamp overhoop haalt en wat het Zachte Licht teweeg kan brengen. Dat heb ik je al verteld bij onze eerste ontmoeting, nog maar zo kort geleden. De Lamp heeft jou ongetwijfeld al een paar verrassingen bezorgd. Leuke en misschien ook minder leuke. Dit was er een van, vermoed ik.’

‘Hoe kom ik terug in mijn eigen tijd?’ vroeg Dylan bot. Hij realiseerde zich dat zijn toon heel onbeleefd kon overkomen. Maar hij kon niet anders. Hoe was hij in de Tweede Wereldoorlog beland? Het was toch te gek voor woorden? Het was iets dat thuishoorde in een nachtmerrie.

‘Sorry, meneer Schipper,’ zei hij snel, ‘maar dat is het enige waar ik nu aan kan denken.’

De Collector bleek niet van zijn stuk te brengen. Hij bleef onverminderd vriendelijk en begripvol.

‘Ik neem je niets kwalijk,’ sprak hij mild. ‘Jij bent degene die in het nauw zit, niet ik. Van ons beiden ben jij het die zich onzeker voelt omdat hij in een situatie is beland waar hij niets van begrijpt. En – dat moet ik toegeven – het is ook iets uitzonderlijks. Ik heb het in elk geval niet eerder

meegemaakt en er ook nooit iets over gehoord.’

‘Hoe kom ik terug?’ herhaalde Dylan wanhopig. ‘Ik herken de omgeving, maar de mensen die ik ontmoet kijken dwars door me heen.’

‘Oh, maar ze zien jou ook niet,’ verzekerde de Collector hem. ‘Je kunt niet met lieden in andere tijden communiceren, zelfs niet onder de begeleiding van Het Licht, ook al is dat nog zo krachtig. Nee, dat zou ook al te gek zijn...’

‘Maar waarom kan dat dan niet?’ vroeg Dylan zich af.

‘Omdat het niet mogelijk is de loop van de geschiedenis te veranderen. Wat er in andere tijden is gebeurd, is gebeurd. Stel je toch voor dat je wèl met iemand zou kunnen communiceren. Voor iemand in deze tijd...’

Hij wees met een wijd armgebaar naar het mistroostige Souburg in 1944. ‘Voor iemand in deze omgeving zou je uit de toekomst komen. En daarbij zou je kennis kunnen overdragen, bijvoorbeeld over de consequenties van acties en daden die hier en nu plaatsvinden.’

Dylan begreep het niet helemaal. Zijn verwarring dreigde er groter door te worden.

‘Laat ook maar,’ zeiden ze precies tegelijkertijd. Om de lippen van de Collector ontplooidde zich voor de eerste keer iets dat op een glimlach leek.

‘Ik ben naar het geboortehuis van mijn vader gelopen,’ zei

Dylan zacht. ‘Ik hoopte daar zijn ouders tegen te komen, of misschien zijn opa en oma. Ik was zo benieuwd hoe ze er uit zouden zien. Maar alles zit dichtgetimmerd. Ze zijn weg, geëvacueerd. Naar ’s Gravenpolder. Dus...’

Hij haalde berustend de schouders op. ‘Wat u bedoelt is... Stel dat ik hen had gezien? Dan hadden ze mij nièt kunnen zien? Of spreken?’

‘Exact,’ bevestigde Barthlomeus Schipper. ‘Dat zou een zinloze exercitie zijn geworden. Met meer frustratie dan voldoening.’

Ze keken elkaar een moment aan.

‘Ter zake, jongeman,’ sprak de Collector, plots formeel.

‘Je moet de Lamp inleveren, en er is niet de minste ruimte voor andere opties. Het is onontkoombaar. Ik heb de opdracht de Lamp van Louis Hoogenweg op te halen en daar zal ik mij aan houden. Maar dat kan en mag alleen in je eigen tijd. Ik zal je zeggen hoe dat werkt.’

Dylan haalde opgelucht adem.

‘Dus ik kan terug?’

‘Oh, zeker, en met gemak, als je maar weet hoe. Ik zal je helpen. Maar dan moet jij beloven dat je de Lamp ook echt inlevert.’

Dylan dacht na. Hij voelde dat er in de redenering van de Collector iets niet helemaal klopte. Wat het precies was

wist hij niet meteen. Ik moet tijd zien te winnen om na te denken, dacht hij. Er is geen enkele reden om Schippers eis nu meteen in te willigen. Hoe houd ik hem aan het lijntje zonder dat hij ongeduldig wordt?

‘Maar ik beschouw mezelf toch wel min of meer als een leerling van Het Genootschap,’ bedacht hij. Hij keek de Collector triomfantelijk aan. ‘Ik wil graag meer weten, meneer Schipper. Veel meer. En uiteindelijk wil ik misschien wel ingewijd worden, net als mijn Oom Louis die de lichtstaaf eerst onder zijn hoede had. Ik kan het allemaal bewijzen met zijn dagboek. Dat heb ik gevonden tussen zijn spullen.’

‘Jouw oom is geen punt van discussie. Ik kende hem goed; een goede, rechtschapen geest die het beste met de wereld voor had. Maar hij heeft mij nooit iets verteld over een neef die in aanmerking wilde komen om hem als Drager op te volgen.’

‘Drager?’

‘Zo heet iemand die bevoegd is een Lamp te gebruiken.’ Dylan knikte. ‘Ik weet dat hij naar verre landen reisde met die Lamp.’

De Collector ging er niet op in. ‘Luister, beste jongen. Ik zal duidelijk zijn: het is onmogelijk dat je een leerling van Het Genootschap kunt worden, een Gezel,’ sprak hij

gedecideerd. ‘Je staat niet op de lijst.’

‘Gezel? Lijst?’

Barthlomeus Schipper zuchtte teleurgesteld. ‘Ik hoef je niet alles uit te leggen, hoewel ik me voor kan stellen dat jouw hoofd barstensvol moeilijke vragen zit.’

Hij keek Dylan recht in de ogen. ‘Voorlopig ben je niets meer of minder dan een jonge jongen die door een droevig toeval een Lamp heeft gevonden en nu bezig is die Lamp onbevoegd te gebruiken. Er is maar één punt aan de orde: je kunt hem niet houden. Hij is niet van jou. Een Lamp kun je niet bezitten. Je moet hem aan mij geven.’

‘Maar dat kan alleen in mijn eigen tijd...’

Ineens zag Dylan wat het was waar hij een paar minuten eerder niet meteen een vinger op had kunnen leggen. Het ontbrekende stukje in de redenering van de Collector!

‘Ik kan de Lamp alleen teruggeven in mijn eigen tijd,’ herhaalde hij de informatie die Barthlomeus Schipper met hem had gedeeld. ‘Dus u hebt helemaal geen keus, meneer Schipper. U moet mij wel helpen om terug te keren naar mijn eigen tijd, want anders krijgt u de Lamp nooit in handen. Hier kan het niet. Nou ja, misschien wel hier, maar niet op deze plek terwijl we samen in 1944 zitten. Dan zal uw missie falen...’

‘Dat is zo,’ mompelde de Collector. ‘Er zijn andere mid-

delen, maar als ik die inzet krijg ik later zelf heel veel vragen te beantwoorden. Dan loop ik zelfs het risico dat ik helemaal...'

'Aan de kant geschoven word,' vulde Dylan op goed geluk aan.

De Collector knikte somber. 'Ik zou je buiten westen kunnen slaan en de Lamp van je afpakken, maar dat mag niet en het is ook absoluut niet wat ik zou willen. Het is in strijd met mijn eed. Wie in dienst treedt van Het Genootschap van het Zachte Licht belooft te allen tijde er van af te zien om geweld te gebruiken. Dat is een kenmerk van de oude donkere tijden en die liggen achter ons.'

Dylans mond zakte open van verbazing. 'Ook als u zelf door iemand wordt aangevallen? Als het duidelijk een gevalletje van zelfverdediging zou zijn?'

'Ook dan.'

'En wat zijn de oude, donkere tijden waar u het over had?' Barthlomeus Schipper maakte een afwerend gebaar. 'Dat is te moeilijk voor nu,' zuchtte hij. 'Veel van wat ik weet heeft voor jou overigens geen enkele waarde.'

Het wilde er niet in bij Dylan. Geweldloosheid was natuurlijk een mooi principe, maar dat betekende toch niet dat je je vrijwillig door de eerste de beste brute klootzak in elkaar moest laten slaan?

‘Het klinkt heel idealistisch, meneer Schipper,’ zei hij. ‘Maar ik zit gewoon in de val. Ik heb u nodig om naar mijn eigen tijd terug te keren, met of zonder geweld. En ik weet niet eens of u voor honderd procent te vertrouwen bent.’ Barthlomeus Schipper knikte en toonde zich opnieuw heel begripvol.

‘Dat begrijp ik wel, beste jongen,’ sprak hij zacht. ‘We zijn zogezegd een beetje aan elkaar overgeleverd. Maar vooruit. Ik vind dat je behoorlijk intelligent op deze voor jou idiote situatie reageert en daarom wil ik je helpen voor jezelf wat meer duidelijkheid te krijgen.’

‘Er gebeurt inderdaad heel veel waar ik geen snars van begrijp,’ beaamde Dylan. ‘Hoe gaan we dat dan aanpakken?’ ‘Je mag me drie vragen stellen. Meer niet. Ik zal je naar eer en geweten antwoord geven, maar houd er rekening mee dat ik op geen enkele manier buiten mijn bevoegdheden kan treden. Ik ben maar een simpele Collector. Het is mijn taak om verloren of dwalende Lampen terug te brengen. Dat is alles.’

‘U geeft me het gevoel dat ik in een soort sprookje zit. Zo een waarin de hoofdpersoon drie wensen mag doen die alle drie in vervulling zullen gaan.’

‘Sprookjes zijn van alle tijden en leren ons iets over de eeuwige strijd tussen goed en kwaad,’ antwoordde de Col-

lector. ‘En het Genootschap van het Zachte Licht heeft weinig van een sprookje, maar houdt zich wel degelijk bezig met de bestrijding van het kwaad in de wereld. Heeft jouw Oom Louis je daar iets over verteld? Ik begrijp dat jullie een bijzondere band hadden?’

Dylan schudde zijn hoofd. ‘Dat klopt. Ik heb intussen wel het gevoel gekregen dat hij zoiets van plan was. Hij heeft me wel eens een hint gegeven. Maar voor het zover kon komen kreeg hij een hartaanval.’

‘In dat geval: laat ik je dan eerst wat meer vertellen over Het Genootschap.’

‘Graag.’

‘Maar dit is geen fijne plek voor een goed verhaal. Kom mee, dan lopen we een stukje.’

‘Waarheen?’ wilde Dylan weten.

‘Naar een plaats waar we gerieflijk kunnen zitten zonder soldaten die op wacht staan en militaire voertuigen in de buurt. Daar voel ik me niet zo gemakkelijk bij. Maak je niet ongerust, beste jongen. Het is niet ver weg. In je eigen tijd kun je er op de fiets heen. Dat zal je niet meer dan een uur of drie kosten...’

Dylan besloot mee te gaan. De Lamp zat veilig weggeschoven in het foedraal en hij klemde hem stevig in zijn hand. Hij was nu wel overtuigd dat de Collector niet onverhoeds

een poging zou doen de Lamp van hem af te pakken. Barthlomeus Schipper stak een hand uit.

‘Ik hoop niet dat je het kinderachtig vindt,’ zei hij met dezelfde ondoorgrondelijke glimlach die hij eerder had laten zien. ‘Maar als je me een hand geeft, gaat het een stuk gemakkelijker. Ik lift dan als het ware mee op de kracht van de Lamp die jij vasthoudt...’

Waarom ook niet, dacht Dylan. Ik kan nu wel aannemen dat hij geen kwaad in de zin heeft. Hij pakte met zijn linkerhand de pols van de ander beet.

‘Op deze manier is het niet meer dan een stuk of dertig stappen,’ verklaarde Barthlomeus Schipper opgewekt. ‘Terwijl je in werkelijkheid ruim vijftig kilometer aflegt.’

Dylan besloot het aantal stappen te tellen, maar dat lukte niet. De omgeving eiste zijn aandacht op en tegelijkertijd werkte zich bij hem een herinnering naar boven. Ze liepen onder een donkerblauwe hemel waar geen enkele ster flonkerde en geen maan te zien was. In plaats daarvan zag hij hoog boven zich honderden kleine figuurtjes die hem aan een school vissen deden denken. Liepen ze hier over de zeebodem? Hoe kwam het dan dat hij normaal adem kon halen? En wat Barthlomeus Schipper hier beweerde was maar al te waar: tijdens zijn eerste ontdekkingsstocht met de lichtstaaf was hij van Dommelgem naar Velingwijk

gelopen en die achttien kilometers hadden hem toen nog geen vijf minuten gekost. Hij was daar nog steeds stomverbaasd over. Hij vroeg zich af of het zin had dit aan zijn metgezel te vertellen, maar die was hem voor.

‘We zijn er,’ sprak de Collector monter.

‘Hebben we nu echt onder water gelopen?’ vroeg Dylan.

‘Ik heb er niet op gelet. Maar hier zijn we bij de Kriekeputte, een rustige plek met oude bomen waar niemand komt.’

Barthlomeus Schipper stapte opzij, trok hem mee en liet zijn hand los. Dylan zag dat ze bij een plas waren beland, eigenlijk een vennetje, omzoomd door struikgewas en slanke, hoge berken. Tot Dylans verbazing leunde de Collector achterover, met de rug tegen de stam van een boom en liet hij zich op de hurken zakken. Hij tastte naar de binnenkant van zijn wijde jas en haalde uit een binnenzak een flacon tevoorschijn.

‘Lauwe thee,’ zei hij. ‘Komt altijd van pas als je onderweg bent. Wil je ook een slokje?’

Nee, schudde Dylan.

‘Je vertrouwt het nog steeds niet helemaal, merk ik. Goed. Misschien later.’

Dylan bestudeerde de omgeving. ‘Een plas met bosjes eromheen. Waar zijn we hier?’

‘Dit is dus de Kriekeputte, bij het dorp Clinge in Zeeuws

Vlaanderen. Het is al eeuwen een magische plek, een kruispunt van lijnen. Het verhaal gaat dat heel lang geleden een koning hier een schat in het water heeft laten zakken. Zware met ijzer beslagen kisten vol goud, juwelen en zilver. Er is ijverig naar gezocht, maar zonder enig resultaat.’ ‘Een fabeltje, dus.’

‘Dat kan zijn. In De Vos Reijnaerde is er al sprake van een Kriekeputte, maar dan als schuilplaats. Maar dat ging wellicht toch over een andere locatie.’

‘De Vos wie?’

‘De Vos Reijnaerde. Dat is een episch gedicht uit de Middeleeuwen.’

‘Ik heb nog nooit van hem gehoord.’

‘Tegenwoordig noemt men hem Reintje de Vos. Het verhaal is verbasterd tot een sprookje voor kleuters over een slimme vos die iedereen te slim af is.’

‘Het klopt in ieder geval dat dit een heel stille plek is,’ vond Dylan. Hij legde de Lamp voorzichtig naast zich, in het gras. ‘Het is natuurlijk wel midden in de nacht, dus het is niet zo vreemd dat we niets horen. Of telt dat niet, meneer Schipper?’

‘Het feit dat zich hier nu een Lamp bevindt is al een garantie dat niets of niemand ons zal storen. Dit is een kruispunt van lijnen.’

‘Dat zei u al. Wat voor lijnen zijn dat dan?’

‘Je mocht me drie vragen stellen. Is dit de eerste?’

‘Nou – u zou me eerst wat meer over dat vreemde genootschap vertellen!’

‘Dat vreemde genootschap,’ herhaalde Barthlomeus Schipper met een minzaam lachje. ‘Ja, het moet allemaal vreemd overkomen bij iemand die niet is ingewijd.’

Hij tastte met zijn rechterhand in een binnenzak aan de andere kant van zijn donkere jas en trok een bruin linnen tasje naar buiten.

‘Boterhammen,’ zei hij. ‘Voor onderweg. Ik maak er altijd een paar klaar met kaas en een smeersel van gemalen noten. Van vleeswaren moet ik niks hebben. Wil je er een? Een sandwich à la Barthlomeus Schipper?’

Hij opende het tasje en bood Dylan twee dikke boterhammen aan, met blanke kaas ertussen. Zijn metgezel merkte plots dat hij behoorlijk trek had.

‘Graag,’ zei Dylan, en hij nam meteen een stevige hap. ‘Dankuwel.’

‘Mooi,’ sprak de Collector. ‘Je bent niet bang dat ik er een verdovend middel of zo heb ingepropt?’

Hij zag de aarzeling bij Dylan en grinnikte omdat de jongen plots ophield met kauwen.

‘Maak je niet ongerust,’ zei hij. ‘Ik neem zelf ook een paar

happen. Dan vertel ik je een en ander wat voor jou nuttig is om te weten over Het Genootschap van het Zachte Licht en vervolgens stel jij je vragen. Akkoord?’

Dylan knikte met volle mond en keek omhoog. Aan het firmament zag hij nu wel duizenden sterren fonkelen en om hen heen heerste een volmaakte stilte. Zelfs de berken torenden onbeweeglijk boven hen uit. Het was bizar, allemaal. De geheimzinnige man in de donkere lange jas boezemde hem totaal geen vrees meer in. En hetzelfde gold voor de enorme hoed met de zilverkleurige Hexagon er op en de zacht glinsterende ogen eronder. Hoe anders was dat in de vorige uren geweest.

‘Graag,’ antwoordde hij toen.

Vrijdagnacht 8 augustus

‘Tja, het Genootschap,’ begon Barthlomeus Schipper.

‘Het Genootschap van het Zachte Licht is al vele eeuwen oud – zo oud zelfs dat je gerust kunt stellen dat het begrip *tijd* niet meer van toepassing is. De leden ervan hebben als taak om de mensheid heil en zegen te brengen waar dat nodig is. Zij kunnen overal heen reizen, ongemerkt en ongezien, zodat zij in zorgwekkende situaties steun kunnen verlenen aan mensen met goede bedoelingen en goede motieven. Denk aan oorlog, aan dictaturen waar onderdrukking heerst, aan natuurrampen.’

‘Bringen ze dan geld mee? Of goederen?’ informeerde Dylan nuchter. Hij kon zich maar weinig voorstellen bij woorden als heil en zegen. Tim, de compagnon van zijn vader riep het altijd op Nieuwjaarsdag: *ik wens u allen veel heil en zegen voor het nieuwe jaar!*

‘Geen geld, geen goederen,’ antwoordde de Collector. ‘Dat

is niet de soort ondersteuning die je van Het Genootschap kunt verwachten. Materiële overwegingen hebben daar niet de minste prioriteit. Je moet denken aan heel andere aspecten: het meedenken in oplossingen om netelige situaties op te lossen, het aandragen van creatieve gedachten om mensen als het ware naar een hoger niveau van denken te tillen, het versterken van het moreel als er tegenslagen of ontberingen zijn.’

‘Is het een soort godsdienst?’

‘Absoluut niet. Religies schrijven regels voor en verhinderen mensen zelfstandig en in vrijheid te denken. De leden van Het Genootschap zullen je nooit iets opleggen. Zij bieden geen pasklare oplossingen. De hulp bestaat feitelijk uit de begeleiding van processen, zeg maar. Of maak ik het nu te ingewikkeld voor je?’

‘Ik volg het helemaal,’ zei Dylan. ‘Ik ben een bètamens, geen alfa. Ik heb wel iets met processen. Ik ben altijd nieuwsgierig waarom iets gaat zoals het gaat en meestal wil ik ook weten of het dan nog beter of sneller kan.’

‘Heel goed, heel goed,’ mompelde Barthlomeus Schipper. ‘Dan zul je ook wel begrijpen dat een Lamp nooit in handen van overheden mag belanden. Dat is te gevaarlijk. Er zijn regeringen die geen seconde zullen aarzelen om het in te zetten voor militaire doeleinden.’

‘U bedoelt: het is bijvoorbeeld voor spionnen reuze gemakkelijk om heel snel van A naar B te gaan.’

‘Precies, en ook nog eens ongezien,’ vulde Barthlomeus Schipper aan. ‘Maar je kunt je afvragen of Het Zachte Licht dan optimaal functioneert. Het is een kracht die positieve motieven aanvoelt en dan min of meer vanzelfsprekend in werking treedt. Maar er is geen bewijs voor het tegendeel. Het Genootschap slaagt er nog steeds in zijn geheime status aan te houden. En daarom...’

Hij lachte zacht. ‘Daarom is het ook absoluut niet wenselijk dat jonge jongens zoals jij ermee aan de haal gaan. Jouw generatie heeft de neiging alles als een spelletje te zien en los te gaan met experimenten.’

‘Ik heb al ontdekt dat het verstandiger is om niet over de Lamp te praten. Het is namelijk zo bizar dat een ander je niet gelooft.’

‘Daar heb je een punt.’

‘Ik las dat ook in de dagboeken van mijn oom. Hij vond het maar moeilijk dat hij er met niemand over kon praten. En als hij dat al eens probeerde werd hij niet voor vol aangezien. En dat gevoel heb ik zelf trouwens ook. Mijn vader en mijn beste vriend...’

‘Die wijzen zeker met een vinger naar hun voorhoofd? Mijn advies is dit: probeer er maar niet mee te zitten. Ie-

dereen die voor Het Genootschap werkt heeft dezelfde ervaringen opgedaan. Het hoort erbij.’

Ze zwegen een moment. Toen vroeg Dylan: ‘Ik merkte dat in de gangen waar ik met de Lamp liep sommige deuren dicht bleven en andere juist opengingen. Is daar een verklaring voor?’

‘Jazeker. Voor een Gezel die met een Lamp op pad gaat zijn er beperkingen. Hij - of zij - kan domweg nog niet overal een vrije doorgang hebben. Dat moet wachten tot hij - of zij - is ingewijd. Dus je begrijpt dat in jouw geval... Je bent eigenlijk een indringer in het systeem, dus het ligt erg voor de hand dat er voor jou deuren gesloten blijven. Ik had eigenlijk verwacht dat de Lamp je al heel snel in de steek zou laten. Je hebt immers nergens echt recht op. Maar er zal een goede reden voor zijn. En die reden zie ik nog niet...’

‘U had het over een Gezel en zei toen *bij of zij*. Zijn er ook vrouwelijke leden in Het Genootschap?’

Tot zijn stomme verbazing begon de Collector keihard te lachen. Het geluid verstoorde de serene stilte rond de Kriekeputte en Dylan dacht zelfs heel even dat de verstilde berken zacht ruisten van de schrik.

‘Heb ik iets doms gezegd, meneer Schipper?’

De ander nam even de tijd om bij te komen. Hij zette de

flacon aan de mond en nam een slokje van zijn lauwe thee. Daarna hapte hij in zijn boterham met notengruis en keek hij zijn metgezel vrolijk aan.

‘Je raakt daar zonder het te weten de kern van de zaak,’ hervatte hij het gesprek. ‘Het antwoord is ja. Man of vrouw, het maakt niet uit. Beiden kunnen Gezel worden. Maar er is meer. In het dagelijks leven zou ik het pure discriminatie noemen, maar in het geval van Het Genootschap begrijp ik de noodzaak.’

Dylan schudde verbaasd het hoofd. Was wat hij nu hoorde niet in tegenstelling tot wat Barthlomeus Schipper hem vlak hiervoor had verteld?

‘Wat bedoelt u precies?’ vroeg hij.

‘Jouw oom en ik hadden geen enkele kans in Het Genootschap verder te komen dan de onderste regionen. Je kunt zoals ik Collector worden, of zoals jouw oom Ordonnans. Louis trok naar verre streken om daar contacten te leggen en situaties te inventariseren. Maar de echte beslissingen zijn voor het hogere kader, zogezegd.’

‘Waarom? Dat is toch belachelijk? Of op z’n minst oneerlijk?’

De Collector was nu werkelijk ontdooid en hij keek Dylan geamuseerd aan. ‘Jouw eerste reactie is volstrekt begrijpelijk,’ zei hij. ‘Jongens zoals jij groeien op in een tijdperk van

gelijkheid en emancipatie. Iedereen streeft naar transparantie. Maar vergeet niet dat Het Genootschap al heel lang bestaat. In de oude donkere tijden was een democratisch gekozen leiding ondenkbaar en onzinnig, en nu is het voor ons veel te modern. Ik heb me er in het begin een tijd aan geërgerd, vooral toen ik zelf nog Gezel was. Maar ik heb mijn ogen niet in mijn zak. Kon het op mondiaal niveau worden toegepast dan zou het de wereld vrijwel van het ene moment op het andere een stuk vredelievender maken.’

‘De brief die ik kreeg...’

‘Ja? Je bedoelt de brief die je kreeg met de opdracht de Lamp in te leveren?’

‘Precies! Die was duidelijk: ik moest de Lamp onmiddellijk inleveren, maar Het Genootschap zou in geen geval een zware jongen op me afsturen.’

De Collector knikte. ‘Ja, geweldloosheid is voor Het Genootschap de rode draad, zeg maar... Het Genootschap gaat uit van de absolute gelijkwaardigheid van alle mensen. Vrouw, man, klein, groot, gekleurd of blank. Het maakt niet uit hoe iemand er uitziet of wat de achtergrond is. Het gaat om de intenties. Alles draait om de goede bedoelingen. In een wereld van gelijkwaardigheid zijn de rollen van geld en macht voorgoed uitgespeeld.’

‘Dat hoort ook thuis in de oude donkere tijden?’ veronderstelde Dylan.

‘Je hebt goed opgelet,’ grinnikte de Collector. ‘Maar ter zake, beste jongen: heb je al nagedacht over de drie vragen die je mij kunt stellen? Ik heb aan je reacties al gemerkt dat je wilt meedenken en niet bij voorbaat het gedachtegoed van Het Genootschap afwijst?’

Hij reikte Dylan een volgende sandwich aan, deze keer met de notenmelange. Dylan nam het aan en nam er, net als bij de vorige, direct een stevige hap van.

Maar Dylan wilde eerst meer weten.

‘Ik weet niet of ik dat aan u kan vertellen,’ aarzelde hij, ‘want misschien wordt u er wel nijdig om. Maar ik heb verschillende technieken gebruikt om te onderzoeken van welk materiaal de lichtstaaf is gemaakt. Ik kom er niet uit. Maar ik heb wel ontdekt dat hij veel kan verdragen.’

‘Ach, je bent toch niet tekeer gegaan met een hamer of een zaag?’

‘Jawel. Maar er gebeurde helemaal niets.’

Barthlomeus Schipper lachte zacht.

‘Een echt antwoord kan ik je niet geven,’ zei hij openlijk. ‘Het enige wat ik weet is in feite dit: elke Lamp is onaantastbaar en bestaat uit een materiaal dat ouder is dan de aarde. Er zijn al vele pogingen gedaan om het te analyseren, zelfs

met de allermooiste technieken. Maar steeds zonder resultaat. We nemen inmiddels aan dat het afkomstig is uit een verre hoek in het universum.'

'Extra terrestrial,' fluisterde Dylan. 'Buitenaards. Kan dat waar zijn?'

'Het is de enige denkbare mogelijkheid. De Lampen zijn er altijd geweest, zegt men. Te oud dus om er iets met zekerheid over te kunnen zeggen. Niemand heeft een idee over het hoe of wat. Er is mij verteld dat er in totaal 9973 Lampen zouden zijn en dat vind ik een merkwaardig aantal. Misschien waren het er ooit 10.000 en zijn er Lampen verloren gegaan?'

'9973 is het hoogste priemgetal onder de 10.000,' wist Dylan. 'Dat zal wel geen toeval zijn.'

'Aha! En één daarvan zit dus in het foedraal dat jij steeds zo stevig in je knuisten houdt.'

Het duizelde Dylan. En weer dacht hij: waar ben ik in terechtgekomen? Kan dit allemaal wel echt waar zijn?

'Kom, de vragen,' spoorde de Collector hem aan. Dylan bespeurde nu enig ongeduld in zijn stem. Het was niet mogelijk het nog verder uit te stellen.

'Ja,' zei hij. 'Het eerste wat ik eigenlijk wil weten is dit: als ik met de lichtstaaf onderweg ben, hoe kan ik dan weten waar ik precies ben? Ik kwam steeds deuren tegen en som-

mige bleven op slot. Er staan geen naamborden of zo, of richtingaanwijzers. Het is dus altijd een verrassing waar ik uitkom...'

'Wie met een Lamp reist wordt voor een deel geleid. Je reis moet een doel hebben en mag hoe dan ook niet gebaseerd zijn op geldelijk gewin of geweld.'

'Ik ben alleen maar nieuwsgierig,' bekende Dylan. 'De dingen die u noemt? Daar denk ik helemaal niet aan.'

'Positief,' mompelde de ander. 'Dat is goed. Welnu. Dit is hoe het werkt: je stapt in en je noemt de bestemming. Maar daar heb je het al: dat werkt alleen als je geaccepteerd bent door Het Genootschap. Hetzij als volwaardig lid, of als Gezel. In jouw geval komt het er dus op neer dat je maar wat ronddooit, als een slechtziende op een donkere avond, in een straat zonder verlichting, bij wijze van spreken.'

'Dus dat verklaart waarom niet alle deuren open gaan?'

'Dat zou kunnen. Je hebt waarschijnlijk gewoon het geluk gehad dat de kerk naast het huis van je Oom Louis een opstappunt is. Dat is een plaats waar twee krachtlijnen elkaar kruisen.'

'Zoiets las ik ook al in de dagboeken van oom Louis,' bekende Dylan. 'Hij ontdekte dat veel kerken op die krachtlijnen in elkaars verlengde liggen, met het altaar precies op een kruising.'

‘Het betreft hier oeroude kennis,’ zei Barthlomeus Schipper. ‘Voordat daar kerken werden gebouwd, waren daar al heiligdommen. In de oude tijden waren er veel mensen die de krachtlijnen konden aanvoelen. Daar wordt in onze tijd een beetje lacherig over gedaan. Men vindt dat geitenwollen sokkengekleets en je wordt niet voor vol aangezien als je er in gelooft, maar het betreft wel degelijk oeroude kennis. De moderne mens raakt daar steeds verder van verwijderd.’

‘Maar als er daarvoor op die plek een heiligdom was?’ vroeg Dylan zich hardop af. ‘Er is toch ook ooit een ijstijd geweest, met veertig graden onder nul of zo, zodat het onmogelijk was om daar te leven?’

‘Zeker,’ beaamde de Collector. ‘Maar je moet nog veel verder terug in de tijd denken. Waar nu bijvoorbeeld Rotterdam ligt was misschien heel lang geleden de bodem van een diepe zee. En nog daarvoor kan er een steppe hebben gelegen, met een subtropisch klimaat.’

‘Een miljoen jaren terug of zo, bedoelt u,’ veronderstelde Dylan.

‘Exact. Meer nog, wellicht. De aarde is al oud. Er zijn al veel veranderingen geweest, nog voor de mens rechtop ging lopen. Maar die krachtlijnen zijn er waarschijnlijk al tijd al geweest en wie weet tot hoever ze in het universum

reiken. Een oneindige reis, letterlijk...'

Nou, dacht Dylan, dit soort wijsheden kan ik beter niet thuis aan Charles vertellen, of aan Roy. Ik schat in dat Carla zo ongeveer de enige zal zijn die niet meteen in lachen uitbarst.

Zodra hij aan Carla dacht wist hij ook wat zijn tweede vraag aan de Collector moest zijn.

'De tweede vraag die ik aan u wil stellen...'

'En dat is?'

'Kun je ook samen met iemand reizen, met één Lamp?'

Barthlomeus Schipper trok verrast een wenkbrauw omhoog.

'Die vraag is mij nooit eerder gesteld,' zei hij bedachtzaam.

'Maar ik herinner me uit de tijd dat ik zelf nog een Gezel was dat ik twee keer samen met een ander op pad ben gegaan terwijl er maar één Lamp beschikbaar was. Dat is dus lang geleden, heel lang geleden zelfs. Laat me eens denken...'

Peinzend zette hij zijn hoed af. Hij plaatste hem zorgvuldig naast zich in het gras. Hij duwde een vuist onder de kin, en Dylan zag hoe er in zijn voorhoofd diepe fronsen verschenen.

'Ja,' sprak de Collector na enige tijd. 'Ja, je herinnert je natuurlijk nog hoe ik op de weg hierheen aan jou vroeg

mijn hand vast te houden terwijl jij de Lamp vasthield. Zo liftte ik mee op de kracht ervan. In werkelijkheid heb ik dat helemaal niet nodig, maar het was goed om te voelen hoe jouw hand probleemloos de kracht doorgaf.’

‘Dus... dat was een soort test?’

‘Nee hoor, het was een spontane ingeving. Maar het toonde overduidelijk aan dat jij door goede, eerlijke motieven werd geleid. Je zou kunnen concluderen dat de Lamp jou gunstig is gezind. En dat biedt een perspectief voor het antwoord op je vraag.’

‘Wat bedoelt u precies?’

‘Eerst even terug naar waar ik mee begon, mijn eigen experimenten om samen met één Lamp te reizen, toen, in mijn Gezellentijd. Het lukte namelijk wel de eerste keer, maar de tweede keer gebeurde er helemaal niets. En wat bleek? De motieven van mijn tweede metgezel deugden niet. Hij was niet oprecht; hij had een egoïstische motivering die hij voor mij verborgen hield en de Lamp detecteerde dat. Is dat niet geweldig?’

‘Een soort leugendetector,’ concludeerde Dylan.

‘Exact,’ beaamde Barthlomeus Schipper enthousiast. ‘Dat is toch fantastisch? Dus? Wat zegt jou dat over samen reizen met een Lamp?’

‘Nogal logisch,’ grijnsde Dylan. ‘Ik kan alleen iemand laten

meeliften als hij of zij geen egoïst is.’

‘Of als die iemand niet uit is op financieel gewin of zo. En kijk, nu we dit weten kan ik je met een gerust hart toevertrouwen hoe dat werkt, het samen reizen met één Lamp.’

Dylan wachtte nieuwsgierig af.

‘Het is een kwestie van samen de Lamp vasthouden, met de handen op de juiste plek. Zal ik het voordoen?’

Dylan weifelde. De Collector zag het en begreep zijn aarzelings.

‘Dit is geen test. Het kan ook met een tak of zo,’ zei hij.

‘Maar wellicht is het niet eens nodig. Het is namelijk heel simpel.’

‘Vertelt u het maar...’

‘Oké. Met z’n tweeën gaat het dan zo: je staat naast elkaar, met de Lamp er tussenin. Ieder houdt een uiteinde met twee handen vast, aaneengesloten. Zodra je in beweging komt hou je de Lamp voor je heup.’

‘Dus...’ zei Dylan. ‘Wacht even. Ik doe het voor, in de mono-versie.’

Hij stond op en pakte het foedraal aan een kant met beide handen vast. ‘Ik sta links, de Lamp steekt uit naar rechts, en daar pakt dan persoon nummer twee de Lamp ook met twee handen vast. Aan het uiteinde.’

‘Perfect,’ zei de Collector. ‘Dat is dus duidelijk. Let er op dat de handen goed tegen elkaar aansluiten, zonder ruimte ertussen. Zo lang je onderweg bent blijf je de Lamp zo vasthouden. Je hoeft er niets bij te zeggen. Tovenarij bestaat niet en het is geen goocheltruc. Dat zou ook overbodig zijn, want de Lamp kent immers alle codes.’

Dylan oefende met het correct vasthouden van de Lamp terwijl hij een paar stappen deed.

‘En zo komen we dan toe aan jouw derde vraag,’ zei Barthlomeus Schipper. ‘Voor de draad ermee...’

Dylan knikte. Hij dacht terug aan de tocht die hem naar Engeland had gevoerd, naar de akker vol tarwe waar tientallen mensen ijverig hadden gewerkt aan het creëren van een cirkelpatroon in het graan.

‘U heeft uitgelegd dat het niet mogelijk is om echt contact te maken met de mensen die ik zie als de Lamp mij naar een andere tijd heeft gebracht,’ zei hij. ‘Maar stel dat ik in mijn eigen tijd een verre tocht zou maken, naar Mexico of zo, of Timboektoe? Dan spreken we niet dezelfde taal. Met een beetje geluk redden we ons in het Engels, maar dat is niet mijn sterkste kant.’

‘Daar heb je een punt. Het is een vraag die de pas beginnende Gezel altijd stelt. Maar dat is geen enkele reden voor ongerustheid. De Lamp heeft veel bijzondere eigenschap-

pen en een ervan is dat hij als Translator fungeert – dat wil zeggen: als je een erkend lid van Het Genootschap bent en de Lamp tijdens een gesprek in de hand houdt.’

‘Hoe werkt dat dan? Is het een soort ondertiteling?’

De Collector schoot opnieuw in de lach. Dylan vond hem nu al heel wat sympathieker dan tijdens hun eerste ontmoeting, aan de ingang van de Karolingenhof.

‘Ieder zegt wat hij wil zeggen in de eigen taal. Welke taal dat is maakt een Lamp niet uit, want Het Genootschap communiceert via universele begrippen. Dus wat een Mexicaan of iemand uit Timboektoe ook zegt: de ander begrijpt en verstaat dat.’

‘Cool,’ vond Dylan.

‘Nou, dat was het dan,’ zei de Collector. ‘Je vragen zijn beantwoord. Ik heb mijn belofte ingelost; nu is het jouw beurt. Ik stel voor dat we terugwandelen naar het opstap-punt in de Karolingenhof. En daar vertel ik jou dan hoe we terugkeren naar je eigen tijd.’

‘Prima,’ beaamde Dylan.

‘Juist, jongen. En als dat is gebeurd – het is een heel simpele handeling – dan geef je de Lamp aan mij.’

Vrijdagnacht 8 augustus

Het zijn maar dertig stappen, meer niet, dacht Dylan. Het geeft me weinig tijd om te bedenken wat ik zal doen. Die meneer Schipper schijnt er echt op te rekenen dat ik hem straks die Lamp zal geven en daar heb ik dus echt geen zin in. Maar ik begrijp heel goed dat het op een gegeven ogenblik wel zal moeten. Wat zei hij ook alweer? *Er is geen ruimte voor andere opties - het is onontkoombaar.* Nou, dat zal best. Maar ik wil scoren bij Carla. Ik wil haar laten zien wat de lichtstaaf kan en met wat ik nu weet kan ik het net zo spectaculair maken als ik zelf wil. Het mooiste zou natuurlijk zijn om haar mee te nemen op een tocht en dan het liefst naar het buitenland. In ieder geval ergens heen waar iedereen een andere taal spreekt zodat we de Lamp als Translator kunnen inzetten. Hoe noemde de Collector dat? *Het Genootschap communiceert via universele begrippen.* Welke vreemde taal het ook is: het

schijnt helemaal niet uit te maken. Zelfs met iemand uit China of Vietnam zou je dan gewoon kunnen praten. Ik begin nu ook te snappen waarom dat Zachte Licht niet in handen van militairen mag vallen – die kunnen dan zomaar ergens op de wereld tevoorschijn komen om de een of andere actie uit te voeren.

Hoe draai ik me er uit? Hoe krijg ik Barthlomeus Schipper zo ver dat hij me toch nog uitstel geeft? Gelukkig heeft hij nu niet aangeboden mijn hand vast te houden. Dat is ook niet meer nodig, ik weet intussen hoe het werkt. Hoe leid ik hem af?

‘Wat ging er nu precies mis toen ik uw hoed naar beneden trok en u niets meer zag, meneer Schipper?’ vroeg hij. ‘Nog excuses daarvoor. Maar dat was wel de miniseconde dat ik naar 1944 vloog. Hoe kon dat nou?’

‘Wat heb je gezien?’ informeerde de Collector zakelijk. ‘Wat gebeurde er met de Lamp toen je mij m’n hoed onder de wenkbrauwen ramde en ik even geen snars kon zien?’

‘Hij veranderde van kleur. Roze met knalrode vlekken.’

‘Aha. Liet je hem even los, misschien? En draaide hij toen een moment vrij door de lucht?’

‘Ja, zo ging het precies.’

‘Dat is het, beste jongen. Het is een bepaalde techniek waarop iedere Drager van een Lamp flink moet oefenen,

want het is maar zelden nodig. Meestal alleen om een gebeurtenis uit vroeger tijden eens goed te bestuderen. Er zijn er maar weinig die dat mogen en kunnen. De Lamp maakt dan een hele draai door de lucht en je wisselt dan van hand, en het is...'

Hij stopte abrupt. 'Dat mag ik je helemaal niet vertellen.' 'Sorry,' zei Dylan. 'Is het wel eens gebeurd dat een Drager van een Lamp in de tijd is verdwaald? Dat hij de weg terug niet kon vinden?'

'Dat is uitgesloten. Een lid van Het Genootschap kan niet verdwalen, want de posities van alle Lampen zijn bekend, zowel in het hier en nu als ergens anders. Mocht zich een noodgeval voordoen dan stuurt Het Genootschap een Collector of een Ordonnans om je uit de puree te halen.' 'Bent u er ook op uitgestuurd? Om mij uit de puree te halen?'

'Zoiets,' bromde Barthlomeus Schipper. Maar er plooide zich een glimlach om zijn lippen. Hij lijkt een beetje te ontdooien, dacht Dylan.

'Dus dat betekent dat eh... mijn Lamp al de hele tijd voor Het Genootschap te zien is?' drong hij verder aan.

'De locatie wordt gemonitord. Inderdaad,' was het korte antwoord. 'Maar alleen als een Lamp in beweging is. Als hij stil en veilig is weggeborgen is hij onzichtbaar, ook voor

Het Genootschap. Ik begin jou steeds meer een slim jochie te vinden, Dylan. Maar het is zeker niet *jouw* Lamp! Het is nu klip en klaar dat je hem onbevoegd gebruikt en dat kan en mag ik niet door de vingers zien. De voorschriften van Het Genootschap zijn glashelder: je moet de Lamp vrijwillig aan mij overdragen.’

Hij stopte en maakte een uitnodigend gebaar.

‘We zijn er.’

‘Dus,’ probeerde Dylan nog eens. ‘Wil je naar een andere tijd dan laat je de Lamp een salto maken en vang je hem weer op met je andere hand. Dat heb ik dan waarschijnlijk per ongeluk ook zo gedaan. Ik wilde voorkomen dat de Lamp op de grond zou vallen, maar dat had natuurlijk helemaal niets uitgemaakt. Of hij valt, en hoe hard, dat speelt helemaal geen rol. Want hij is domweg niet te beschadigen. Een Lamp doorstaat elke dreun.’

‘Je vat het,’ zuchtte Barthlomeus Schipper toegeeflijk.

Toch voelde Dylan dat hij moest oppassen. De Collector had zijn ongeduldige toon nu wel laten varen, maar als hij steeds maar vragen bleef stellen kon de irritatie zo weer de kop opsteken.

‘En stel dat ik een belangrijke gebeurtenis uit de geschiedenis nog eens wil bekijken?’ vroeg hij. ‘Hoe reis ik dan bijvoorbeeld naar 1915, als Albert Einstein zijn relativiteits-

theorie publiceert? Of naar 1600, Slag bij Nieuwpoort?
Barthlomeus Schipper wreef nadenkend met een hand
over zijn kin.

‘Verdorie,’ zei hij zacht. ‘Et historia repetit se.’

‘Wat bedoelt u?’

De Collector keek Dylan recht aan en legde een hand op
diens schouder.

‘Ik heb een zoon gehad, Dylan. Hij was iets ouder dan jij
en hij stelde precies het soort vragen als jij nu doet. Hij
had iets met getallen, binnen en buiten de geschiedenis, en
met Einstein en formules en zo. Dit raakt me dieper dan
wenselijk is.’

‘Heb gehad?’ fluisterde Dylan.

‘Hij is door een dronken automobilist van zijn fiets gere-
den en dat heeft hij niet...’

Een paar tellen hing er een stilzwijgen tussen de twee.
Dylan slikte. Hoe zou Charles zich voelen als er een poli-
tieagent aanbelde in de Deckerestraat met de mededeling
dat de een of andere verkeershufter zijn zoon Dylan had
doodgereden? En was het niet toevallig dat hetzelfde zijn
moeder was overkomen? Zij was ook aangereden, door
een dronken Belg, in Zeeuws Vlaanderen, nu zo’n vijf jaar
geleden. Hij slikte een brok weg. Hij dacht er even aan om
het met de Collector te delen, maar deed het niet.

‘Als ik je dat uitlegde zou ik mijn boekje wel heel ver te buiten gaan,’ zette Barthlomeus Schipper het gesprek voort. ‘Neem me niet kwalijk dat ik me even liet gaan. Het is niet professioneel.’

‘Een Collector is ook maar een mens,’ stelde Dylan hem gerust.

‘Zeker. Ik ben trouwens al zeer coulant geweest, jongeman, en nu begrijp ik ineens hoe dat komt. Het zij zo. Misschien heb ik al teveel prijsgegeven over Het Genootschap. Als we straks afscheid nemen moet je maar snel alles vergeten wat ik je heb verteld.’

‘Het was te proberen,’ gaf Dylan vlot toe. ‘Ik had ook niet verwacht dat u zou toehappen, meneer Schipper.’

De Collector keek hem even scherp aan. ‘Goed,’ bromde hij. ‘Wel, terzake dan, jongen. We pakken het nu zo aan: ik leg je nu uit hoe je teruggaat naar het moment dat je uit je eigen tijd stapte. Je zet je beide voeten pal naast elkaar. Je houdt met beide handen de uiteinden vast. Niet als bij het stuur van een fiets, maar met de palm van je handen gevouwen om de beide uiteinden, voorzichtig bijna, alsof je heel even een kostbare dunne staaf zilver of goud mag vasthouden. Dan til je je armen op en je houdt de Lamp recht voor je. Horizontaal, tot op ooghoogte. En dan stap je recht vooruit. Je zult de Lamp weer zien verkleuren, van

rood, naar roze, naar wit. Dat hoort erbij en is een teken dat het proces normaal verloopt.’

Dylan keek om zich heen. Dit was inderdaad de Karolinhof, en dezelfde druilerige regen waarin hij daarvoor had rond gelopen daalde nog steeds op hen neer. De Duitse legertrucks stonden er nog; bij de poort stonden twee soldaten op wacht, met donkergrijze regencapes om hun schouders. Ze zagen er vermoeid uit en leunden zwaar op hun geweer.

‘Moet het op precies dezelfde plaats gebeuren?’ vroeg hij. ‘Dat is handig, maar niet absoluut noodzakelijk. Ben je er klaar voor, Dylan? Je moet de Lamp nog wel even uit het foedraal halen.’

Dylan deed het. Hij stopte het lege omhulsel slordig half in zijn broekzak en greep de uiteinden van de lichtstaaf voorzichtig met twee handen vast, precies zoals Barthlomeus Schipper had gezegd.

‘Vaarwel 1944,’ fluisterde hij.

En vervolgens deed hij resoluut een stap naar voren.

Dylan voelde een zuchtje wind door zijn haren waaien terwijl de Lamp vlak voor hem van kleur veranderde. Eerst zag hij een fel roze, daarna schoven er met hoge snelheid ronde rode vlekken over de hele lengte van rechts naar

links. Het duizelde hem.

Het was droog en de lucht was onbewolkt. Dylan keek omhoog en zag hoe er hoog boven hem honderd duizend sterren flonkerden. Een blik op de klok in de kerktoren aan de noordelijke kant van de Karolingenhof leerde hem dat het een paar minuten over elf was.

‘Er zijn maar een paar minuten voorbij gegaan,’ constateerde hij stomverbaasd.

‘Nee hoor,’ klonk de stem van Barthlomeus Schipper pal achter hem. ‘Wie terugkeert van een sprong in de tijd merkt dat er helemaal geen tijd is verstreken. Het is dus als het ware alsof er helemaal niets is gebeurd en misschien is dat ook wel zo.’

De Collector kwam naast hem staan. ‘Tijd om af te rekenen, Dylan van der Hof,’ zei hij zacht. ‘Ik heb me aan mijn kant van de deal gehouden. Nu jij...’

‘Ik wil er nog even mee wachten,’ zei Dylan dapper. ‘Het is geen weigering, meneer Schipper,’ voegde hij er haastig aan toe. ‘Maar...’

‘Een man een man, een woord een woord,’ sprak de Collector fel. Hij stak resoluut een hand uit om de Lamp aan te pakken.

‘Ik zal het echt wel doen,’ beloofde Dylan. ‘Maar...’

‘Maar wat!’ riep Barthlomeus Schipper, duidelijk nijdig.
‘Ik wil eigenlijk graag eerst nog met iemand overleggen.
Het is ook zo’n ingewikkelde...’

‘Geen sprake van!’

‘Met een wijze vrouw,’ gokte Dylan. Hij wilde eigenlijk zeggen: met Carla. Maar dan moest hij natuurlijk nu uitleggen wie dat was en liep hij de kans dat de Collector dat meteen afwimpelde. Maar tot zijn opluchting en verbazing liet meneer Schipper zijn arm onmiddellijk zakken.

‘Een... een wijze vrouw, zeg je?’

‘Ja. Een wijze vrouw,’ herhaalde Dylan.

‘Maar... wel verdorie!’ riep de Collector. ‘Hoe weet jij...
Wat weet jij van... Hoe...’

De ogen van Barthlomeus Schipper vernauwden zich tot spleetjes. Hij boog zich naar Dylan; hij kwam zo dichtbij dat de rand van de grote hoed bijna zijn haren raakte.

‘Wie heeft er met jou gesproken?’ vroeg de man zacht.

Dylan begreep niets van de plotselinge omslag. Waar had de Collector het over? Wat had hij nu weer zonder het te weten overhoop gehaald?

‘Wat is er mis met wijze vrouwen?’ vroeg hij stomverbaasd. Hij had er maar iets uitgeflapt. Er zat geen enkele strategie achter, hij had instinctief geroepen wat hem het eerst te binnen schoot. De reactie van Barthlomeus overviel hem.

Het leek wel of de Collector zich plotseling onzeker voelde. Wat betekende dat nu weer? Barthlomeus Schipper was toch van hun tweeën de enige die alles wist over de Lamp, over het Genootschap en krachtlijnen die over heel de wereld liepen?

‘Niets, niets,’ fluisterde Barthlomeus Schipper. ‘Nee. Helemaal niets. Diep respect voor wijze vrouwen...’

Hij deed een stap terug en kruiste zijn armen over de borst. ‘Dus,’ zei hij. ‘Dus er heeft niemand met jou gesproken?’ ‘Ik begrijp echt niet wat u bedoelt,’ antwoordde Dylan naar waarheid. Hij besloot gebruik te maken van meneer Schippers onzekerheid.

‘Ik spreek veel mensen,’ zei hij. ‘Ook met vrouwen, natuurlijk.’

De Collector schudde het hoofd.

‘Dat gebeurt dan buiten je familie,’ concludeerde hij. ‘Want jouw oom had een zus en dat is jouw moeder en die is er niet meer. Je hebt een zus en die is spoorloos.’

‘U bent op de hoogte.’

‘En ik neem aan dat er op jouw school behalve vrouwelijke docenten maar weinig wijze vrouwen rondlopen. Niets mis met jonge meiden, dat meen ik oprecht. Maar wijze vrouwen zijn het nog niet, op jullie leeftijd.’

Dylan haalde de schouders op. Zijn onberedeneerd gok-

werk leverde bij de Collector een onverwachte en vreemde reactie op. Hij kon er niets mee.

‘Dus je hebt, naast mij, met nòg iemand van Het Genootschap gesproken,’ concludeerde Bartholomeus Schipper. ‘Wie? Wie is het?’

Dylan voelde aan dat hij er nu verstandig aan deed zijn mond te houden. Schippers idee van een ‘wijze vrouw’ kon blijkbaar alleen iemand zijn die op de een of andere manier bij Het Genootschap hoorde. Een collega van hem, misschien? Zouden er ook vrouwelijke Collectors zijn? Ja, waarom niet? Zat daar misschien een mogelijkheid om uitstel te bedingen voor het inleveren van de Lamp? Hij besloot een kans te wagen.

‘Ik wil het er verder niet over hebben,’ zei hij. ‘U moet mij toestaan nog even te wachten met inleveren. U kunt mij vertrouwen. Ik wil echt met haar overleggen...’

‘Dat is een brutale opmerking. Mijn opdracht is duidelijk,’ mompelde de Collector. ‘Maar ik loop nu tegen heel wat méér haken en ogen aan dan ik redelijkerwijs kon verwachten. Dit is heel curieus.’

Ze keken elkaar zwijgend aan.

‘Goed dan,’ zei hij uiteindelijk. ‘Je bent blijkbaar een uniek geval, Dylan van der Hof. Maar ik heb wel een dwingende eis, beste jongen. Je vindt dat ik je moet vertrouwen,

maar daar geef je me eerlijk gezegd niet zo veel reden toe. Op mijn beurt moet ik er dan maar op vertrouwen dat je het tijdelijk beheer van een Lamp heel goed stil zult houden – en daarmee neem ik een heel groot risico. Goed. Beloof me dit: je bespreekt dat met niemand – behalve dan met de wijze vrouw wiens naam je mij om de een of andere reden niet wilt noemen. Je manoeuvreert me in een situatie die bijzonder ongemakkelijk is. Ik moet natuurlijk overleg plegen, en wel op een zo kort mogelijke termijn. Ik ga proberen Het Geval Dylan van der Hof besproken te krijgen, maar dat vereist enige organisatie. En dus tijd, en daar stuiten we op een tegenstrijdigheid. Het moet dan maar. Maar vergis je niet, Dylan: ik weet je te vinden. Dat bedoel ik niet als chantage. Maar ik heb een opdracht en die wens ik te vervullen.’

‘Afgesproken, meneer Schippers,’ zei Dylan braaf. ‘Ik spreek er met niemand over, behalve dan met...’

‘Met een wijze vrouw,’ mompelde de Collector. En terwijl hij dat zei draaide hij zich zonder een groet om en verdween hij in de donkere schaduw van de toegangspoort tot de Karolingenhof.

‘Poef...’ fluisterde Dylan. ‘Je zou haast denken dat meneer Schipper in staat is zichzelf onzichtbaar te maken.’

Het was inmiddels kwart over elf, zag hij op de verlichte

wijzers van de kerktoren aan het Oranjeplein. Hij schoof de Lamp zorgvuldig in het foedraal en sloeg de weg naar de Deckerestraat in.

Vrijdagnacht 8 augustus / zaterdag 9 augustus

Het duizelde hem toen hij de knop van de achterdeur vastpakte. Hoe anders had het er hier nog geen half uur geleden uitgezien! En hoe ongelooflijk was het dat hij hier op dezelfde plek had gestaan aan het eind van de Tweede Wereldoorlog, toen het zeewater was doorgedrongen tot in de Souburgse straten en hij het in zijn schoenen voelde soppen bij elke stap die hij had gezet. Hij klemde het foedraal met de Lamp achter een elleboog en opende zo zacht als hij kon de deur naar de keuken. Het was doodstil in huis. Charles lag natuurlijk al in een diepe slaap. Hij trok zijn schoenen uit – die waren nu droog – en sloop de trap op, naar zijn kamer. Hij ging languit op zijn bed liggen, vastbesloten goed na te denken over wat hij nu moest doen. Zou hij Carla durven bellen? Hij kende haar niet genoeg om te weten of ze een vroege vogel of een *night bird* was. Hij besloot haar een app te

sturen en pakte zijn telefoon. Opnieuw voelde hij de frustratie over het feit dat het apparaat het had vertikt iets te doen toen hij zich in een andere tijd bevond.

Hoi Carla, heel bizar wat ik heb beleefd. Ik kan er met niemand over praten. Alleen met jou. Zeg maar hoe laat en waar. Misschien nog nu?

Nadat hij het bericht had verzonden hield hij zijn toestel vast en stuurde hij hoopvol naar het scherm. Misschien zit ze te bingelen en naar een zwarte komedie op Netflix te kijken, dacht hij. Misschien appt ze direct terug om te vragen wat er zo belangrijk is dat het niet tot morgen kan wachten? Dan app ik maar één enkel woord terug: Magic. Dat zal voldoende zijn om haar van de bank te laten komen en naar buiten te laten gaan. Ik heb haar bij ons vorige gesprek, bij haar thuis in de tuin, in vertrouwen genomen. Ze weet van het avontuur waarin ik ben terechtgekomen en ze vindt het niet gek. Ze wijst het niet af als onzinnige en belachelijke fantasietjes, in tegenstelling tot mijn goede vriend Roy en zijn idiote vriendinnetje Annabel. Maar tot Dylans teleurstelling gebeurde er helemaal niets. Het beeld op het scherm bleef hetzelfde; er lichtte niet één logootje op. Na een paar minuten kwam hij overeind. Het was duidelijk: Carla lag al op een oor. Hij kledde zich uit,

kroop in bed en sloot zijn ogen, vastbesloten in slaap te vallen zodat hij morgen weer vroeg op kon staan. Daar kwam niet veel van terecht. Er zit waarschijnlijk nog teveel adrenaline in mijn bloed, dacht hij. Dat is niet zo vreemd als je bedenkt wat ik de afgelopen uren heb gezien. Nee, het waren geen uren. Wel in mijn beleving, maar in werkelijkheid bleek het niet meer dan een paar minuten te zijn. En dan: de ontmoeting met de Collector. Wat een vreemd figuur, die Barthlomeus Schipper. Niet alleen door zijn opvallende kleding en de brede zwarte hoed met de Hexagon er op. Het is ook de manier waarop hij praat. Het lijkt wel of hij uit een andere tijd mijn leven is binnen gestapt. Hij gebruikt ouderwetse woorden en zijn denkstappen zijn af en toe niet te volgen. Wat bazelde hij nu precies over wijze vrouwen? Het leek wel alsof ik iets ontdekte over Het Genootschap, iets waarvan hij dacht dat ik het niet kon weten. *Met wie heb jij gepraat?* Nou, met niemand dus, maar hij leek aan te nemen dat dit de enige mogelijkheid was. Ik heb het over *een wijze vrouw* en volgens Barthlomeus Schipper kan dat dan per definitie alleen maar iemand van Het Genootschap zijn. Vreemd! Maar wacht eens! Dylan opende zijn ogen wijd en ging rechtop in zijn bed zitten. Hij duwde het dunne dekbed van zich af en zette zijn blote voeten op de vloerbedekking. De brief die hij

van Het Genootschap had gekregen met de eis de Lamp in te leveren was ondertekend met *De Maarschalkerin!* En de Collector had hem uitgelegd dat een Maarschalkerin in Het Genootschap zo ongeveer de hoogst denkbare positie bekleedde! Zou meneer Schipper hebben aangenomen dat als Dylan van der Hof een wijze vrouw ter sprake bracht dat dit dan alleen maar die Maarschalkerin kon zijn? Hij grijnsde breed. Het was een spontane ingeving geweest, ter plekke verzonnen, met de bedoeling tijd te rekken en zo het afgeven van de Lamp nog een tijdje uit te stellen. Ineens begreep hij de omslag in het gedrag van de Collector. Wie dacht Barthlomeus Schipper wel dat hij was om te twijfelen aan de beslissing van de Maarschalkerin om die Dylan van der Hof toe te staan direct met haar te overleggen? Zonder de tussenkomst van een eenvoudige Collector? Juist. Meneer Schipper had eieren voor zijn geld gekozen. En hij had er geen idee van dat de toevalstreffer die Dylan van der Hof als noodoplossing uit zijn mouw had geschud een gouden greep bleek te zijn. Maar die meevaller zou natuurlijk maar van beperkte duur zijn. Zodra Barthlomeus Schipper ging overleggen – met wie in Het Genootschap dan ook – zou hij er snel achter komen dat de Maarschalkerin van niets weet. En dan heeft hij ook meteen door dat Dylan van der Hof zich uit de situatie

had gebluft. De gevolgen kunnen niet uitblijven. Meneer Schippers opmerking *ik begin jou steeds meer een slim jochie te vinden* zou binnen de kortste keren wel veranderen in *ik begin jou steeds meer een irritant joch te vinden...*

Dylan zette zijn telefoon niet uit, maar hing hem aan de oplader. Hij ging plat op zijn rug in bed liggen, trok het dekbed weer over zich heen en wachtte af of Carla zou reageren. Maar dat gebeurde niet. Na verloop van tijd vielen zijn ogen vanzelf dicht.

De volgende ochtend werd hij wakker door de stem van zijn vader onderaan de trap.

‘Dylan! Kom je er nog uit of hoe zit dat!’

Kwart over zeven, zag hij op zijn wekker. Hij gehoorzaamde aan het ritueel dat Charles en hij ooit hadden afgesproken: wat er ook gebeurt, ontbijten doen we samen. Zijn vader was in een goed humeur en babbelde volop over zijn IT-bedrijfje Nosey Consultants en de bespreking die hij deze ochtend met een nieuwe cliënt ging voeren. Hij had dus niets gemerkt van het nachtelijk uitstapje van zijn zoon. Dylan maakte hem ook niet wijzer. De keren dat hij had geprobeerd om zijn belevenissen met de Lamp bespreekbaar te maken, had Charles het gesprek snel beëindigd. Hij had de pijnlijke conclusie getrokken dat

zijn zoon een fantast was: een vijftienjarige jongen die nog volop in sprookjes geloofde en moeite had om dromen en de realiteit goed uit elkaar te houden. Het was duidelijk: zijn vader begreep geen snars van de dingen die Dylan belangrijk vond of die hem interesseerden. Hij probeerde er niet mee te zitten. In zijn klas op de Havo wist hij van vier, vijf anderen dat ze thuis tegen dezelfde soort sores aanliepen. Ook zij hadden ouders die volledig opgingen in de bubbel van hun baan, hypotheek of nieuwe leasebak en ongeïnteresseerd wegkeken als hun zoon iets wezenlijks probeerde aan te kaarten...

Tijdens het ontbijt lag Dylans telefoon binnen handbereik. Carla was nog niet online en had zijn app misschien nog niet eens gezien. Toen zijn vader het portier van de Volvo dichttrok en de Deckerestraat in de richting van Middelburg verliet, stapte Dylan onder de douche. Het water was nog maar net op de goede temperatuur toen hij hoorde dat er een app binnenkwam. In zijn blootje klikte hij het bericht aan.

Ik zie nu pas je bericht. Om half elf bij mij thuis? Ik ben reuze nieuwsgierig. Grtz, Carla.

Tot zijn vreugde zag hij dat ze er twee hartjes onder had gezet.

‘Mijn moeder en ik hadden gisteravond weer eens een moeilijk gesprek,’ zei Carla terwijl ze de voordeur met een ruk opende. Tot zijn verrassing zag Dylan dat ze de schetsen in de hand hield die hij tijdens de voorlaatste tocht van een graancirkel had gemaakt.

‘Kom gauw binnen. Ik heb koffie gezet en we hebben het rijk alleen. Ze werkt vanuit huis en is nu gelukkig naar een klant, dus ze kan zich nergens mee bemoeien. Zullen we buiten gaan zitten, in de tuin?’

Hij liep met haar mee, het foedraal met de Lamp stevig onder een arm, en voelde zich onhandig. Wat zeg je op zo’n moment tegen een prachtige verschijning zoals Carla? Kijk nou, ze heeft haar zwarte haren hoog opgestoken en een superkort rokje aan met een panty die aan een camouflagepak doet denken, maar dan helemaal zwart. En die trui! Knalrood en zo wijd dat je er wel met z’n tweeën in kunt.

‘Net als de vorige keer!’ riep ze, scharrelend in de keuken. Hij hoorde kopjes rammelen. ‘Zwart? Zonder cappuccino-toestanden? Loop maar alvast door, naar buiten. Nelson wacht daar al op je.’

Dylan deed het en liet zich voorbij de serre voorzichtig in een van de rotan tuinstoelen zakken en begreep dat Nelson

de zwarte kater was die – net als de vorige keer - meteen naar hem toe liep om kopjes te geven.

Carla zette een spierwit dienblaadje op de ronde tafel en schoof een van de andere stoelen dicht naar hem toe.

‘Nou, vertel,’ zei ze zacht, met een houten stokje roerend in haar eigen kopje. ‘Ik beloof je van tevoren dat ik niks raar vind en dat ik je niet in de rede zal vallen.’

‘Je bent de eerste en de enige aan wie ik het durf te vertellen,’ begon Dylan. ‘Je weet dat mijn vriend Roy...’

‘Die ook mijn neefje is,’ zei ze.

‘Je onderbreekt me nu al. En ik ben nog niet eens echt begonnen met mijn verhaal.’

Ze lachte. Het was een vrolijke, heldere lach. Nelson keek verstoord in haar richting, schatte de afstand tot Dylans knieën in, waagde de sprong en begon te spinnen zodra hij na een paar keer draaien op de schoot van zijn nieuwe vriend een comfortabele houding had gevonden.

‘Ik zal het niet meer doen. Het is heel bijzonder dat Nelson jou direct adopteert. Nooit eerder gezien. Sorry. Ik hou verder mijn mond en aan u het woord, meneer Van der Hof.’

Dylan boog zich naar het tafeltje, pakte het koffiekopje en nam voorzichtig een slokje.

‘Ik was vreselijk ongeduldig en kon niet wachten om de Lichtstaaf uit te proberen,’ zei hij. ‘Mijn vader ging om half elf naar bed. Toen heb ik nog even gewacht en ben ik naar buiten gegaan, naar de Karolingenhof. Het was toen ongeveer een uur of elf. Er was geen kip te zien. Het was doodstil en best wel donker.’

Carla knikte hem bemoedigend toe.

‘Maar toen zag ik dat er daar iemand op me stond te wachten. Een man in een donkere mantel, met een grote zwarte hoed met een Hexagon er op...’

Carla deed wat ze had beloofd, hoewel hij merkte dat het haar grote moeite kostte geen vragen te stellen en hem ongestoord door te laten praten. Ze schudde niet zoals hij vreesde tijdens zijn relaas het hoofd heen en weer, maar knikte juist af en toe bevestigend.

Toen hij vertelde hoe hij in 1944 voor de achterdeur van zijn eigen huis had gestaan sloeg ze een hand voor de mond.

‘Dit kun je inderdaad niet aan iedereen vertellen,’ zei ze nuchter toen Dylan het hele verhaal had verteld en haar afwachtend aankeek. ‘Hele volksstammen zullen je na zo’n verhaal zonder een moment te aarzelen rijp verklaren voor een spoedconsult bij een psychiater en je daarna in een

beveiligde inrichting laten opbergen zodat ze van je af zijn...’

Ze vroeg of ze de Lamp even vast mocht houden. ‘Ook prima als je het niet wilt, hoor. Maar ik beloof je dat ik hem direct teruggeef.’

Dylan lachte opgelucht. Ze nam hem serieus! Waarom niet, dacht hij. Als ik haar straks vraag mee te gaan op een tocht zal ze de Lamp toch ook samen met mij moeten vasthouden. Ik twijfel er niet aan of ze zegt ja. Hij knikte, haalde de Lamp uit het foedraal en legde het voorwerp met een plechtig gebaar in haar geopende handen.

‘Hij weegt bijna niks,’ vond ze. ‘Zo zie je maar dat je de kracht van een magisch object niet kunt aflezen aan het gewicht.’

Daarna stond ze op en hield ze de Lichtstaaf met gestrekte armen recht voor zich uit.

‘Het kan verbeelding zijn, Dylan, maar ik geloof dat...’

Carla gaf het melkwitte voorwerp snel terug. ‘Ik krijg er rillingen van over mijn rug, wil je dat wel geloven? Maar het is niet vervelend, eerder aangenaam. Warm. Comfortabel.’ ‘Je moet heel erg opletten welke bewegingen je met dat ding maakt. Ik heb van meneer Schipper, de Collector, er een paar geleerd. Maar het is een machtig voorwerp en Het Genootschap heeft geen A-viertje met een handleiding in

de kist gestopt waarin ik hem vond. Je hebt geen idee wat er kan gebeuren als je per ongeluk een beweging maakt waar hij op reageert.’

‘Het was de oorzaak van de tijdsprong die je maakte,’ concludeerde Carla. ‘Wat een geluk dat je die meneer Schipper toen bij de hand had...’

‘Dat was geen geluk, hoor. Hij weet me overal te vinden, zegt hij. Ergens diep in dit ding moet een tracker of zo zitten...’

Carla sprong overeind. ‘Helemaal vergeten!’ riep ze. ‘Ik heb spritsen bij de koffie, voor de helft met chocola er op!’ Ze holde naar binnen en kwam niet veel later terug met een opengeritst pak koeken. ‘Ik moest even lopen,’ verklaarde ze. ‘Ik weet het niet, Dylan. Die lichtstaaf doet iets met me. Iets dat me heel diep raakt, maar ik heb geen idee wat het precies is. En ik word er heel onrustig door.’

‘Het is een machtig voorwerp,’ herhaalde Dylan. ‘Maar wat jij nu voelt, daar merk ik niets van. Ik krijg er geen kippenvel van, of zo. En ook geen rillingen. Niet warm en niet koud.’

Carla liet zich in haar rotan stoel zakken en schoof het pak met spritskoeken over de tafel naar hem toe.

‘Neem maar,’ zei ze. ‘Zelf neem ik er geen. Als ik er eenmaal aan begin is er geen houden aan...’

‘Hoe zou het komen dat jij veel meer voelt met de Lamp in je handen?’ vroeg Dylan.

Ze haalde de schouders op, pakte haar kopje koffie en nam voorzichtig een slokje. Dylan vond het een gracieus gebaar. ‘Ik heb geen idee. Werkelijk niet. Ik weet van mijn moeder dat er van alles en nog wat binnenin haar gebeurt als het over spirituele dingen gaat - tot nu toe heb ik dat bij mezelf nooit gemerkt. Ik ben niet spiritueel aangelegd. Mijn moeder zegt van wel. Ze is ervan overtuigd dat ik het wel heb maar dat het nog niet tot bloei is gekomen. Ik vind dat onzin. Maar wat ik daarnet bij die lichtstaaf voelde brengt me een beetje in de war. Het komt in de buurt bij wat ik soms merk als ik op de Karolingenhof ben. Het is de omgeving. De sfeer. Er hangt daar iets wat mij aanspreekt, maar ik kan het niet grijpen.’

‘Wie weet heeft je moeder toch gelijk. Je hebt een talent en dat is nog niet ontwikkeld.’

Ze keek hem aan. ‘Mag ik hem nog een keer vasthouden? Ik zal er heel voorzichtig mee zijn. Ik ben als de dood dat ik hem op de grond laat kletteren.’

‘Maakt niet uit,’ grinnikte Dylan. ‘Geloof me: die Lamp is niet stuk te krijgen, zelfs niet met een zaag of een hamer...’ Ze nam de staaf weer aan en ging ermee staan in dezelfde houding als daarvoor, maar nu met de ogen gesloten.

Dylan keek gespannen toe.

Wat er gebeurde kon hij haast niet geloven. Carla bleef staan met stijf dichtgeknepen ogen, maar haar ademhaling begon te jagen. Haar lippen trilden, alsof ze op het punt stond in huilen uit te barsten.

‘Ga zitten!’ riep hij, terwijl hij vliegensvlug overeind kwam. Nelson sprong met een nijdig gemauw van zijn schoot en bleef een tiende seconde met een nagel aan Dylans broek haken zodat hij met een vreemde draai in het gras belandde. Dylan haastte zich om de tafel heen, ging achter Carla staan en greep haar vast bij de ellebogen. Ze schokte heftig, alsof ze een koortsstuip had. Hij nam de Lamp uit haar handen en schoof hem op de tafel zodat het pak met chocolade spritskoeken naar beneden viel.

‘Oh Dylan,’ fluisterde Carla schor. Ze draaide zich om, sloeg haar armen om hem heen en leunde zwaar tegen hem aan. Zo bleven ze staan. Het schokken verdween. Dit neemt niemand mij af, dacht Dylan. Hij bleef haar stevig vasthouden, tot ze zich losmaakte en hem aankeek.

‘Sorry,’ zei ze zacht.

‘Waarvoor?’

‘Ik liet me gaan, maar het kon niet anders. Het was of ik zomaar ineens op een andere plek was. En ik zag mijn vader.’

Ze legde haar handen in die van hem.

‘Sjonge,’ zei ze. ‘Heftig. Ik snap er geen donder van.’

‘Ik ook niet.’

‘Misschien moet ik er niet mee verder gaan. Met die staaf van jou.’

‘Je vindt het te heftig? Wat gebeurde er nu precies?’

Carla draaide zich van hem af, raapte de gevallen spritsen op en plofte neer in haar stoel. Ze keek Nelson na die met opgeheven staart door de serreuren naar binnen ging.

‘Eerst was er een soort lichte mist, maar die trok heel snel weg. Ik wist dat ik hier in mijn eigen tuin stond, maar het uitzicht was ineens heel anders. Jij was er niet, deze stoelen en de tafel niet, maar ik keek uit op een soort binnenplein. Van een oud kasteel, een abdij misschien, met hoge dikke muren van donkerrode bakstenen. En ik had heel sterk het gevoel...’

Ze stopte even en schudde haar hoofd.

‘Heel bizar, Dylan. Ik wist dat ik daar niet echt stond. Ik was een soort onzichtbare toeschouwer. Zoals je in een droom kunt hebben. Maar dit was echt.’

‘En op dat binnenplein zag je je vader?’

‘Ja, ongelooflijk. Hij zat op zijn knieën, op een soort mat van rubber of zo, in een put, en veegde met een kwastje stof weg, of zand, of... nou, gewoon, rommel. En het

plaatje klopte helemaal. Had ik je al verteld dat hij als archeoloog in het buitenland zit?’

Dylan schudde van nee.

‘Vertel nou maar verder,’ zei hij met een tikkeltje ongeduld in zijn stem. ‘Weet je waar dat is? Heb je een adres?’

‘Ja, rustig maar, Dylan,’ was haar bitse antwoord. ‘Ik moet er even van bijkomen, ja? Ik heb net mijn vader gezien, en het was alsof hij daar echt zat. Begrijp je dat? Niet zoals in een droom, maar helemaal echt! Terwijl ik *wist* dat ik hem niet kon aanraken. Kun je begrijpen hoe dat voelt?’

‘Nee,’ antwoordde Dylan geheel naar waarheid. ‘Wat jij nu beleeft met de Lamp in je handen heb ik nog niet meege maakt. Het bewijst dat het een vreselijk veelzijdig ding is.’ ‘En misschien wel gevaarlijk ook. Was het echt? Of was het een illusie?’

Ze keken elkaar een paar seconden recht in de ogen zonder iets te zeggen.

‘Als we weten waar het is zouden we kunnen...’ aarzelde Dylan.

‘Zouden we wat kunnen? Zeg nou gewoon wat je bedoelt.’

‘We zouden samen kunnen reizen met de Lamp in de hand en op zoek gaan naar de plek waar je vader is.’

‘Kan dat dan?’

‘De Collector heeft me verteld hoe je de Lamp met z’n

tweeën kunt gebruiken.’

‘Ik weet niet of ik zoiets wel durf.’

‘Het kan geen kwaad. Als je een Lamp probeert te gebruiken voor iets negatiefs of zo dan werkt hij niet. Dat heeft meneer Schipper mij verteld. De Lamp bepaalt zelf of je bij hem past of niet. Dat lijkt me in jouw geval nogal duidelijk. Hij mag je wel. Hij wijst je in elk geval niet af.’

‘Ja, maar toch...’

‘Dus ik zou het wel aandurven,’ drong Dylan aan. ‘Samen op pad met de Lamp, op zoek naar jouw vader. Leuk, toch?’

Carla stond op en liep naar de serre.

‘Eerst een groot glas water,’ riep ze over haar schouder.

‘Dan kan ik beter nadenken.’

Dylan liep achter haar aan, tot in de keuken.

‘Hoe lang heb je je vader eigenlijk niet gezien?’

‘Dat wil je niet weten. Veel te lang, in ieder geval.’

‘Ik wil je niet dwingen,’ zei hij zacht. ‘Het is bizar wat we nu samen beleven. Maar wel een buitenkans, natuurlijk.’

‘Ik wil er over nadenken. Ga jij nou maar weer buiten zitten. Eet een sprits, dan ga ik even naar de wc. Ben zo terug.’

Ze haastte zich de keuken uit. Ik begrijp het wel, dacht Dylan. Carla is een avontuurlijk type. Ze vindt dit aan de

ene kant heel spannend, natuurlijk, en daarom aantrekkelijk. Maar aan de andere kant... dit overkomt haar. Ik wist me ook geen raad toen het gedoe met Het Genootschap begon, maar Barthlomeus Schipper heeft me bij de hand genomen. Hij heeft me op veel punten informatie gegeven en me daarmee zonder het te weten gerustgesteld. Misschien wist hij het wel en was dat ook precies zijn bedoeling. Het kan ook zijn dat hij een spel met me speelde. Maar hoe dan ook: als ik er in slaag haar gerust te stellen? Zal ze me dan zo vertrouwen dat ze het durft? Hoe noemde de Collector het ook alweer? De leermeester en de gezelschap. Dat klinkt middeleeuws ouderwets, maar misschien moet ik toch die rol op me nemen...

Met een zucht liet hij zich in de rotan stoel zakken. Als ze niet wil mag ik verder niet aandringen, realiseerde hij zich. Het moet echt haar eigen vrije keus zijn.

Carla voegde zich weer bij hem. Ze hield een hand achter haar rug, alsof ze een verrassing bij zich had die ze nog even verborgen wilde houden.

‘Ik heb nagedacht,’ zei ze. ‘Ik vind het spannend, maar het moet voor ons allebei de moeite waard zijn. Als jij me helpt op zoek te gaan naar mijn vader dan vind ik dat ik daarna jou moet helpen.’

‘Waarmee dan?’

‘Jij bent ervan overtuigd dat ik met die staaf in de hand mijn vader zal vinden. Toch?’

‘Absoluut.’

Piece of cake, dacht Dylan. De Collector heeft uit zijn mond laten vallen dat als je via die krachtlijnen met de Lamp in je hand je ergens heen wilt je alleen maar de bestemming hoeft te noemen.

‘Weet je waar je vader nu is?’ vroeg hij. ‘Zag je in de beelden van even terug iets dat je herkende?’

‘Dat niet precies,’ antwoordde Carla zacht. ‘Je moet namelijk weten dat...’ Ze zweeg plotseling. ‘Beloof me dat je aan niemand vertelt wat ik je nu ga zeggen. Ik wil niet dat onze vuile was zichtbaar voor heel de wereld ergens in Souburg buiten hangt.’

‘Beloofd,’ zei Dylan vlot.

‘Mijn vader is ruim drie jaar geleden vertrokken en ik heb in die tijd wat afgejankt,’ zei Carla zacht. ‘Het klikte al heel lang niet meer tussen die twee. Mijn vader ging voor meer dan honderd procent op in zijn werk en mijn moeder dreef steeds verder bij hem vandaan. Zij zat op een totaal andere golflengte en geloofde in sjamanen, druïden, witches en engelen. Mijn vader is veel te nuchter voor dat gedoe. Op het laatst was er elke dag wel ruzie, ook om de lulligste

kleinigheden. Mijn vader was vaak een week of twee, drie weg voor projecten in het buitenland en als hij weer thuis was ging het twee of drie dagen goed. En daarna knalde het dan weer. Op een gegeven moment begon ze te rot-zooien met andere mannen en toen ging het mis.’

‘Heftig,’ vond Dylan.

‘Hoe kom je erbij. Ik ben een tijdje boos op hem geweest. Niet omdat hij weg is gegaan, maar de manier waarop. Hij koos de meest laffe oplossing die iemand kan bedenken.’

‘Wat deed hij dan?’

‘Wat deed hij niet! Hij had mij in vertrouwen moeten nemen en me er op moeten voorbereiden. Maar hij is midden in de nacht stilletjes weggeslopen. Hij had twee briefjes geschreven, één voor mijn moeder en één voor mij. Maar de inhoud kwam natuurlijk op hetzelfde neer.’

‘Wat stond er op jouw briefje? Of wil je dat liever niet vertellen?’

‘Hij schreef dat hij niet anders kon en op dezelfde regel dat ik hem wel zou vinden als ik dat graag wilde en de tijd er rijp voor vond. Ik heb hem vervloekt. En toen kwamen deze. Een voor een...’

Carla’s hand kwam achter haar rug vandaan. Ze hield er kaarten in vast die ze voor Dylan op tafel legde. Hij pakte de bovenste op en bekeek de afbeelding.

‘Deze is doodsimpel: Schotland,’ concludeerde hij.

‘Het zijn er zeven. Schotland was de eerste. Daarna IJsland, Italië, Spanje en Frankrijk. Hij stuurde een kaart steeds als hij ergens was aangekomen voor een nieuwe archeologische opgraving.’

‘Nooit een brief?’

‘Nooit. Alleen stomme ansichtkaarten met *veel liefs van papa.*’

‘Wat vreselijk. En vind je hem nu nog steeds een stomme klootzak?’

Carla schudde haar hoofd.

‘Nee, niet meer,’ fluisterde ze. ‘Ik verlang ernaar hem weer te zien. En dat eh... visioen van daarnet wakkerde dat wel aan, dat snap je. Hij werkt nu aan het herstel van een oude abdij in Frankrijk, ergens in de buurt van een stad met de naam Saint Dizier.’

Dat google ik wel even, dacht Dylan. Frankrijk! Dat is gelijk mijn kans om uit te vinden of de Lamp inderdaad als een Translator werkt...

Zaterdag 9 augustus

Hun gesprek werd onderbroken door een heldere stem vanuit de huiskamer.
‘Car! Ik ben thuis!’

‘Shit!’ riep Carla gesmoord. ‘Nu al! Ik verwachtte haar pas om een uur of twaalf. En we zeggen niks over die staaf, hoor je dat? Want dan neemt ze alles over en wil *zij* straks met jou op pad...’

‘Tuurlijk,’ bromde Dylan begripvol. Hij keek opzij en voelde een gealarmeerde scheut in zijn maag. De Lamp lag onbeschermd op het tafeltje.

‘Ah... je hebt bezoek! En ik ruik het aroma van vers gezette koffie!’

‘Hoi mam,’ riep Carla. En tegen Dylan zei ze: ‘Let er maar niet op, hoor. Ze kan zo ontzettend overdrijven. Vooral als ze weet dat er iemand op visite is. Allemaal onzekerheid.’

Dylan stond op om Carla’s moeder te begroeten. Ze kwam

door de serre naar buiten met elegante stappen die hem een kort moment de illusie gaven dat ze niet gewoon liep maar zweefde. Ze droeg een ruim vallende zigeunerrinnenachtige jurk met een vestje van witte kant waarvan hij onmiddellijk dacht dat ze dat kledingstuk net zo goed achterwege had kunnen laten; het vertoonde meer gaatjes dan dat het stof had. Ze knoopte haar bonte hoofddoekje los en wapperde er een paar keer mee door de lucht.

‘Mam, dit is Dylan, die ik ken van het chillen op de Karolingenhof. Hij is een vriend van Roy en hij is hier eerder geweest. Toen heeft hij schetsen van graancirkels laten zien. Weet je nog?’

Carla’s moeder schonk hem een stralende glimlach en riep dat ze het enig vond.

‘Goh, dat is zo. Wat heb jij een leuke naam. Dylan! Ben je naar *good old Bob* vernoemd?’

Dat zei hem even niets, maar Charles had hem ooit verteld dat hij in zijn eigen tienertijd een bewonderaar was geweest van een Ierse dichter die zo heette. Hij vertelde het haar. ‘Maar ik had net zo goed Elvis kunnen heten, mevrouw, want dat was ook een van zijn grote muzikale helden.’

‘Hier in huis mevrouwen we niet, Dylan,’ zei Carla’s moeder met een stralende glimlach. ‘Je mag gewoon Rosalie tegen me zeggen, hoor.’

Hij zag Carla met een frons het hoofd schudden en lachte een beetje.

‘Mijn vader wil ook niet dat ik paps of zo tegen hem zeg,’ verklaarde hij. ‘Ik moet hem altijd Charles noemen. Net zoiets, dus.’

‘Ja, heel modern en losjes, allemaal,’ vond Carla.

‘Ik pak even een kopje in de keuken en dan kom ik er gezellig even bij zitten. Vinden jullie dat goed? Of waren jullie samen verwickeld in een vreselijk serieus gesprek?’

‘Wat denk je zelf, mam,’ zei Carla mopperachtig.

Zodra haar moeder zich omdraaide om gracieus naar de keuken te lopen wees Carla naar het foedraal. ‘Doe hem er maar in, Dylan...’

Dat deed hij en vervolgens schoof hij de Lamp goed ingepakt zo ver mogelijk onder de tafel.

‘Goed dat ik de schetsen die je van graancirkels maakte hier nog heb liggen,’ zei ze. ‘Laat die nog maar eens aan haar zien, dan leiden we haar daarmee een beetje af. Want ik weet zeker dat ze wil gaan vissen naar wat we bespraken. Ze is bloednieuwsgierig wat je hier komt doen...’

‘Ja, natuurlijk.’

‘En het is beter om stil te houden hoe je er aan kwam. Dat levert ook weer vragen op en dat kunnen we nu even niet gebruiken...’

Het duurde even voordat Rosalie terug was met haar eigen kopje koffie. ‘Ik heb vanmorgen reuze zin in een latte,’ vertelde ze enthousiast. ‘Dus dat had even wat meer tijd nodig. Sorry hoor.’

Dylan raapte zijn moed bijeen en schoof de schetsen over het tafeltje naar haar toe.

‘Er is kortgeleden een oom van me overleden met wie ik een heel toffe band had. Ik vond deze schetsen in zijn werkkamer en Carla en ik hadden al eens over die dingen zitten praten,’ fantaseerde hij. ‘Dus ik dacht...’

Rosalie griste de schetsen van de tafel en hield ze recht voor zich uit om er goed naar te kunnen kijken.

‘Is je oom daar geweest?’

‘Dat zou best kunnen. Hij trok heel de wereld over en hij was gek op bijzondere culturen.’

Hij keek Carla strak aan. Er was geen woord van gelogen, dat wisten ze allebei. Maar was er een reden om Rosalie de ware context te onthullen? Veel ervan zou ze misschien wel begrijpen; ze was tenslotte spiritueel ingesteld. Maar het onderwerp zou haar zo hevig kunnen interesseren dat ze er veel meer over wilde weten. En daar voelde Dylan niets voor. Hij voelde op zijn klompen aan dat Carla er net zo over dacht. Nee, ondanks alle begrip van Rosalie zou haar inmenging alleen maar veel tijd kosten en zijn plan

om met Carla een verkenningstocht op poten te zetten in de war schoppen. Of nog erger: Rosalie zou op het idee kunnen komen dat haar hulp daarbij onmisbaar was. Het was absoluut beter het verhaal van oom Louis, Het Genootschap en de krachten van de Lamp voor haar te verzwijgen.

‘Nou, voor dit soort vragen ben je hier aan het goede adres, Dylan! Wat je oom heeft getekend zijn graancirkels. En aan de achtergrond te zien is hij daarvoor naar Engeland geweest. Kent, om precies te zijn.’

Ze plaatste een vinger op het papier en keek haar dochter aan.

‘Kijk, Car. Een *oat house*. Die zie je immers alleen maar in Kent!’

‘Ook op andere plaatsen,’ corrigeerde Carla haar.

‘Wat deed jouw oom voor werk, Dylan?’

Rosalie nam een paar slokken van haar latte en draaide de papieren om te kijken of er op de achterkant ook iets was getekend. Ze keek Dylan verwachtingsvol aan.

‘Hij was koster in een katholieke kerk,’ antwoordde hij. ‘En in Dommelgem, waar hij woonde en werkte, organiseerde hij ieder jaar de Heilig Bloedprocessie. De pastoor was heel blij met hem. Dat schijnt nogal een klus te zijn.’

‘Kom je uit een religieuze familie?’ informeerde Rosalie.

‘Nee, mijn Oom Louis was de enige die ergens aan deed. Mijn moeder – zijn zus, dus – was ook gelovig, maar zij ging alleen in de Kerstnacht naar de kerk. Voor de nachtmis. Ze hield van de lichtjes en de geur van wierook, heeft ze me verteld. Met de inhoud had ze niet zo veel, geloof ik.’

‘Ach! Begrijp ik nu goed dat je moeder niet meer leeft?’

Dylan knikte.

‘Arme jongen,’ zei Rosalie inlevend. Ze schoof de schetsen resoluut weg en keek hem recht aan.

‘Dus je bent alleen met je vader?’

‘Ja, mam, net als ik,’ merkte Carla scherp op. ‘Maar dan andersom. Nu ga je toch niet aan deze arme jongen vragen hoe oud zijn vader is, hè?’

Dylan keek haar ongerust aan. Die twee gingen hier toch geen ruzie zitten maken waar hij bij zat?

‘Ach ja,’ sprak Rosalie wijs. ‘En zo hebben we het er allemaal op onze eigen manier moeilijk mee.’

Ze nam het laatste slokje van haar koffie en stond op.

‘Helaas moet ik jullie nu alleen laten. Car, ik moet nog wat dingen in huis halen voor de lunch en voor het avondeten. Ik schat dat ik over een uurtje of zo weer boven water ben.’

Ze stak een hand uit naar Dylan.

‘Het was heel leuk je weer te spreken, Dylan. Ben je er straks nog? Anyway: ik hoop je hier vaker te zien...’

‘Wie weet,’ antwoordde hij. ‘Heel graag, eh... Rosalie.’

Ze wierp hem een stralende glimlach toe en zweefde met ruisende rok naar binnen.

Carla snoof demonstratief.

‘Zo, je hebt met glans een van mijn moeders beroemde kruisverhoren doorstaan,’ mopperde ze. ‘Ze wil van alles en iedereen altijd het naadje van de kous weten.’

‘Ik vind haar wel aardig.’

‘Pas op voor de buitenkant. Ze doet nu lief tegen me omdat jij er bij bent. Maar ze geeft mij haast elke dag het gevoel dat ze me liever kwijt dan rijk is...’

‘Goh...’

Meer durfde Dylan niet te zeggen. Hij zag de felheid in Carla’s ogen en dus meende ze wat ze zei. Hij vroeg zich af of het normaal was dat moeders en dochters konden botsen – was het net zoiets als de altijd maar terugkerende wrijving tussen Charles en zijn zus Birgit? Dat was voor haar reden geweest om de deur van hun huis voorgoed achter zich dicht te trekken. En zelf had hij niet eens een moeder meer, maar de herinneringen aan haar koesterde hij veilig weggestopt in een hoekje van zijn hart.

‘Rosalie komt o zo poeslief en vriendelijk over,’ ging Carla

nog even door. ‘Maar intussen peutert ze elke keer weer bij iedereen alles wat ze wil weten naar buiten. En dat is dan ook de reden dat we de vriendinnen die ik maak na de eerste keer hier nooit meer terugzien. Leuk is dat.’

‘Maak je alleen vriendinnen? Of ook vrienden?’ vroeg Dylan met een brede grijns. Hij vond dit een mooi inkoopertje om van onderwerp te veranderen.

‘Jij bent de eerste, eerlijk gezegd. De meeste jongens die ik ken vind ik... dom.’

‘Dat zie ik als een compliment.’

‘Nou, dat is het ook. Ik ben blij dat ik maar weinig op haar lijkt. Wil je nog een kopje koffie?’

‘Alleen als ik er ook een sprits bij krijg.’

‘Al wilde je er twee...’

Carla verdween met het dienblaadje en de kopjes naar de keuken en terwijl Dylan haar nakeek, realiseerde hij zich dat ze op dezelfde manier liep als haar moeder. Grappig, dacht hij. Ze vindt dat ze niet op haar moeder lijkt, maar de realiteit is anders. Ze kan het dan wel niet willen, maar het is toch zo. Carla doet net als haar moeder, of ze wil of niet. Ik wil ook niet op Charles lijken, zeker niet als ik denk hoe hij zich gedraagt als we zitten te praten: vaak zit hij duidelijk met zijn gedachten heel ergens anders. Bij Nosey Consultants en zijn compagnon Tim, bij een

IT-probleem, bij een nieuwe cliënt die hij binnen wil halen? Maar misschien vergis ik me wel. Dat is dus een puntje van aandacht: als ik met Carla praat kan ik maar beter voor de volle honderd procent mijn oren open zetten. Misschien zit ik ook wel te veel met mijn gedachten bij dat Genootschap en de Lamp. En bij Barthlomeus Schipper, niet te vergeten...

Carla kwam terug, zette het dienblaadje voorzichtig op de rotan tafel en viste vier spritsen uit het pak. Nelson liep achter haar aan, draaide een keer om Dylans stoel, sprong op zijn schoot en begon luid te spinnen.

‘Je hebt er een vriend bij,’ constateerde ze.

Dylan kriebelde de kater achter het oor en keek haar aan.

Now is the moment, dacht hij.

‘Carla? Zou je het durven?’

Ze keek hem aan en lachte zacht.

‘Je bedoelt of ik het durf? Meegaan met jou? Met die staaf?’

Dylan wreef nerveus met een vinger langs zijn neus.

Krabbelde ze nu terug? Kon hij haar dat kwalijk nemen?

Zijn maag voelde plotseling aan als een blok beton.

‘Ja, natuurlijk durf ik dat!’ zei ze. ‘Jij doet het, en ik vertrouw jou, Dylan. Zo simpel is het gewoon!’

Opgelucht schoot Dylan in de lach. Het blok beton verdween op slag.

‘Ik was bang dat je het misschien toch te link of te idioot zou vinden.’

‘Idioot? Nou, dat zeker niet. Of dacht je dat meisjes zoiets niet durven?’

Dit is gevaarlijk terrein, dacht Dylan. Nu moet ik oppassen, anders verpest ik de stemming.

‘Nee, dat niet,’ zei hij. ‘Volgens mij hoeft niemand jou een watje te noemen! Maar zelf had ik misschien bedenktijd gevraagd, want ik heb eigenlijk geen idee waarin ik precies ben terechtgekomen. Het is waanzinnig. En er is zo veel dat ik nog niet weet of begrijp van die Lichtstaaf. En jij zegt nu spontaan ja en dat had ik niet verwacht, want het kan een riskante toestand zijn. We weten niet wat we onderweg zullen tegenkomen...’

Carla schudde heftig het hoofd.

‘Dylan, stop daarmee alsjeblieft. Ik neem zelf mijn beslissingen. Je snapt toch wel dat ik hier op hoopte? En dat ik er over heb nagedacht?’

‘Echt?’

Ze zuchtte over zijn onbegrip.

‘Ja, vanzelf!’ zei ze fel. ‘Zo’n avontuur laat ik me niet afpakken. Vanaf het moment dat je me alles vertelde heb ik

gedacht: daar moet ik bij zijn. En we zullen het er heus wel levend vanaf brengen, hoor.’

Dylan nam zijn koffiekopje bij een oor op en merkte dat zijn hand een beetje trilde. Voor de zekerheid hield hij het maar met twee handen beet. Wat hij ook had verwacht: zeker niet dat Carla zonder aarzeling bereid zou zijn met hem mee te gaan. Coole chick, dacht hij.

‘Waarom zit je nou te lachen, Dylan?’

‘Ik heb meneer Barthlomeus Schipper een smoes verteld om de Lamp nog even te kunnen houden,’ begon hij. ‘Ik wilde tijd winnen; ik moest nadenken. Het eerste wat me te binnen schoot was dat ik met iemand wilde overleggen. Daarbij dacht ik aan jou. Maar dat had hij onzin gevonden, denk ik. Dus toen maakte ik er maar van dat ik het met *een wijze vrouw* wilde bespreken. En dat pikte hij!’

‘O? En toen?’

‘Hij draaide om als een blad aan een boom. Zo maar, ineens. Hij vond dat meteen goed en daar rekende ik dus echt niet op. Maar hij zei ook...’

Dylan dacht diep na om het gesprek met de Collector uit zijn geheugen naar boven te halen.

‘Nou?’

‘Hij zei toen: *met wie heb jij gesproken?*’

‘Dat is een vreemde reactie,’ beaamde Carla. ‘Of het moet

zo zijn dat...'

Dylan keek haar gespannen aan.

'Of het moet zo zijn dat... Kijk, volgens mij is die Collector in dat Genootschap eigenlijk een soort klusjesman. Een loopjongen op leeftijd, iemand die ze er op uit sturen om iets uit te zoeken of op te halen. In dit geval dan die Lichtstaaf. Dat bedenkt hij natuurlijk niet zelf. Hij wordt aangestuurd door een leidinggevende, iemand die in de organisatie boven hem staat. Misschien dacht hij dat die persoon achter zijn rug om met jou had gesproken. En toen jij dan zei: een wijze vrouw, trok hij een conclusie?'

'Daar leek het wel op.'

'Zou die leidinggevende dan een vrouw zijn?'

Zo logisch is het, dacht Dylan. Ze heeft waarschijnlijk gelijk. Het klopt met wat ik zelf eigenlijk ook al dacht.

'Goh, dat zou best kunnen, Carla...'

'Hoe wil je het nu verder aanpakken?' informeerde Carla zakelijk. 'Wat is de volgende stap, Dylan?'

'Meneer Schipper heeft me uitgelegd hoe je samen met één Lamp kunt reizen. Het is doodsimpel. De Karolingenhof is een opstappunt. Als we daar samen naar toe gaan...'

'En daar samen dan ook die Lichtstaaf vasthouden,' vulde Carla aan. 'Is dat wat je bedoelt?'

Dylan knikte. Ze is geweldig, dacht hij. Ze heeft veel sneller

dan ik door hoe het werkt. Ik moet nog oppassen, anders vliegt ze me voorbij.

‘Op de Karolingenhof hield jij eerder de Lichtstaaf vast en toen zag je heel andere dingen dan ik,’ dacht Carla hardop. ‘En toen rende je hard weg omdat je er niets van begreep. Als we toen al samen de Lichtstaaf hadden vastgehouden...’

‘Dan had jij op dat moment waarschijnlijk hetzelfde gezien als wat ik zag,’ vulde Dylan aan.

Hij zette het koffiekopje op het tafeltje, duwde Nelson van zijn schoot en stond op.

‘Vanmiddag om half twee,’ zei hij. ‘Op het bankje, midden op het grasveld. In de Karolingenhof. Hopelijk lopen we daar dan niet tegen jouw neefje Roy en zijn onafscheidelijke vriendin aan. Okay?’

Carla zei niets, maar knikte heftig een paar keer van ja. Toen stond ze ook op, liep ze om het tafeltje heen en gaf hem een zoen op zijn wang.

‘Tot straks dan, Dylan,’ zei ze. ‘En niets zeggen. Tegen niemand. Ons geheim.’

Ze sloeg beide armen om hem heen en hield hem een paar tellen stevig vast. Toen ze zich losmaakte keek ze hem recht in de ogen.

‘Wat er ook gebeurt, nu of straks,’ zei ze zacht, ‘jij bent

mijn held, Dylan van der Hof. Ik vind je dapper en ik bewonder je.’

Dylan lachte onhandig. Hij voelde hoe Nelson om zijn enkels draaide en bukte zich om de kater even te strelen.

‘Tot straks,’ zei hij. ‘En maak je niet ongerust, Carla. Het loopt allemaal goed af, want het Genootschap heeft absoluut geen slechte bedoelingen. Ze werken daar helemaal geweldloos, heeft meneer Schipper mij verzekerd.’

Maar terwijl hij naar haar zwaaide en via de huiskamer en de gang het huis verliet vroeg hij zich af of hij niet zojuist een enorme kans had laten voorbijgaan. Hij liep over het Oranjeplein en voelde nauwelijks de behaaglijke warmte van de zon die vandaag in volle glorie straalde in een wolkenloze lucht. Hij voelde zich een complete loser. Want was dit niet het ideale moment geweest om Carla langer vast te houden, haar heel voorzichtig tegen zich aan te drukken en zacht met een hand haar zwarte haren te strelen? Of meer? Nee, toch niet, dacht hij. Ze is een jaar ouder dan ik en ze weet wat ze wil. Ze heeft met die omhelzing een soort eerste stap gezet en als ik nu had doorgeduwd had ik misschien in één klap alles verpest. Carla is niet een type dat zich ergens toe laat dwingen. Stel dat ze me zou wegduwen en dus afwijzen! Zijn maag verkrampte bij die gedachte en leverde het gevoel op alsof

hij een koude kei had ingeslikt. Nee, afwachten is waarschijnlijk de beste tactiek. Haastige spoed is ook niet eens nodig. Ze wil graag met me mee en als we samen met de Lamp op avontuur gaan houd ik toch indirect haar hand vast. Hij grijnsde breed en de kei in zijn maag verdween. Het gaat eigenlijk best, zo, dacht hij.

Thuis, in de Deckerestraat, smeerde hij drie boterhammen royaal vol met pindakaas en chocoladepasta. Als hij straks met Carla voor de eerste keer met de Lamp experimenteerde, moest hij stevig in zijn schoenen staan.

Hij staaarde kauwend door het keukenraam naar de bomen en de schuur in de tuin en vroeg zich af hoe hij het vanmiddag het best kon aanpakken. Barthlomeus Schipper had hem in vertrouwen verteld dat Het Genootschap iedere Lamp monitorde zodra hij in beweging kwam; ze wisten dus exact waar zijn Lamp zich straks zou bevinden. Hoe dat precies in zijn werk ging wist hij niet, hoewel hij zich afvroeg hoe dat überhaupt mogelijk was. Zat er een tracker in het binnenste? Met een signaal dat elke paar seconden of zo werd uitgezonden en door Het Genootschap opgevangen kon worden? Waar kwam de energie die voor zo iets nodig is dan vandaan? Hij had niets kunnen ontdekken dat wees op een mini-accu of een mogelijkheid een klepje los

te draaien om dat ding van stroom te voorzien. Dat was al een raadsel op zich. Maar hoe dan ook: hun eerste tocht mocht niet te lang duren. Barthlomeus Schipper of een andere Collector moest niet de gelegenheid krijgen hem opnieuw de weg te versperren en de Lamp op te eisen. Naar de Kriekeputte? Of stoppen bij de eerste de beste deur of poort die er geen bezwaar tegen had hen door te laten? Zoiets moest het wel worden. Het was zijn bedoeling Carla een demonstratie te geven en die moest hoe dan ook slagen.

Hij nam de trap naar boven, ging zijn kamer binnen en legde het foedraal met de Lamp op zijn bed. Hij keek er naar, diep denkend. Had dit melkwitte ding straks nog meer verrassingen voor hem? Hij zuchtte. Ik hoop het niet, dacht hij. Ik wil hoe dan ook niet voor schut staan met Carla erbij. Hij ging languit op zijn bed liggen om een goed plan te bedenken. Hij realiseerde zich heel goed dat hij deze mooie vlotte meid wilde imponeren met iets waar geen andere jongen tegenop kon, maar hij had ook al gemerkt dat Carla de neiging had de leiding over te nemen als de gelegenheid zich aanbood.

Helaas. Terwijl hij de ogen sloot om beter te kunnen nadenken dienden zich de gevolgen aan van zijn nachtelijke avontuur. Het denken ging over in een rustige slaap.

Ze stond al te wachten. Niet op het bankje midden op het grasveld zoals afgesproken, maar bij de ingang die Dylan wel moest nemen als hij uit de Deckerestraat kwam. Dylan hijgde zwaar door de sprint die hij had getrokken toen hij vier minuten geleden wakker schrok en zich realiseerde dat het net half twee was. Wat een flater! Hij stond voor paal – en dat terwijl hij juist de kracht en de energie van een jonge succesvolle held wilde uitstralen.

‘Ik was eigenlijk al onderweg naar je huis,’ zei Carla. ‘Je dacht zeker: ik kom een paar minuten later dan afgesproken om indruk te maken!’

Ze maakte opnieuw een verpletterende indruk op hem. Ze had de korte rok vervangen door een zwarte joggingbroek met spierwitte sneakers eronder en een knalrood vest erboven; haar haren zaten weggestopt onder een soort baret met twee kleuren.

‘Je bent er helemaal klaar voor,’ antwoordde hij zo luchtig mogelijk.

‘Je hijgt,’ stelde ze vast, met een vrolijk lachje. ‘Van mijn moeder mag ik geen contact hebben met hijgers...’

‘Je ziet er uit alsof je gaat sporten.’

‘Het is eerder dressed for battle,’ verbeterde ze hem. ‘Hoe gaan we het aanpakken, Dylan?’

Hij keek om zich heen en stelde gerustgesteld vast dat het stil was op de Karolingenhof. Op het grasveld en op de twee kruisende paden was niemand te bekennen.

‘Het werkt zo: we gaan naast elkaar staan, met de Lamp tussen ons in,’ zei hij. ‘Het is de bedoeling dat we allebei een uiteinde met twee handen vastpakken. Schuif je handen tegen elkaar, zonder ruimte ertussen.’

‘Waarom?’

‘Dat weet ik niet, maar de Collector vertelde me dat je de instructies heel precies moet opvolgen. En zodra we gaan lopen houden we de Lamp recht voor de heup.’

Carla keek gespannen toe hoe hij het foedraal open maakte en de Lamp voorzichtig naar buiten trok. Dylan frommelde het doek in de achterzak van zijn broek.

‘Laten we het maar precies tegelijk doen,’ zei hij. ‘Stel je voor dat ik ineens uit het zicht verdwijnt en jij nog staat af te wachten.’

Carla knikte opgewonden, wreef snel haar handen droog tegen elkaar en keek hem strak aan.

‘Daar gaan we dan,’ zei ze. ‘Ik wil je nog wel even zeggen dat ik heel blij ben dat je mij hiervoor hebt uitgekozen, Dylan. En niet iemand anders.’

‘Ik had gewoon geen keus,’ antwoordde hij. ‘Jij bent de enige die serieus naar me luisterde zonder meteen van die

lullige opmerkingen te maken, zoals Roy of die domme Annabel. Maar het is ook dat ik...'

Ze keek hem afwachtend aan en Dylan dacht dat hij haar ogen zag schitteren van opwinding. Maar dat zal wel verbeelding zijn, corrigeerde hij zichzelf.

'Eerst maar één hand,' zei hij. 'En dan de andere ernaast.'

Eerst leek er niets te gebeuren. Ze stonden gewoon op hetzelfde punt, aan de ingang van de Karolinhof en keken elkaar aan met de Lamp stevig in hun knuisten geklemd. Dylan was al bang dat Carla iets zou gaan zeggen in de trant van *is dit nu alles*, maar in plaats daarvan begon ze sneller te ademen.

'Het licht verandert,' hijgde ze. 'En ik heb het gevoel dat er aan mijn armen wordt getrokken. Hoort dat erbij, Dylan?' Nee, schudde hij.

'Nooit iets van gemerkt...'

'Ik zie hier ineens een poort met twee houten deuren. Die waren er eerst niet. Gaan we daar door? Zit er een slot op?' Dylan keek in de richting die Carla aanwees en herkende de houten deuren.

'Met de Lamp in je hand maakt het niet uit. Op slot of niet, we wandelen er dwars doorheen. Deuren en muren tellen niet...'

‘Is dat echt zo?’

Met de Lamp stevig vastgehouden tussen hen in liepen ze naar de poort en het ging precies zoals Dylan had voorspeld. De deur bleek niet de minste hinder op te leveren.

‘Dit is letterlijk fabelachtig,’ zei Carla. ‘En kijk, er ligt een weg voor ons. Geen huizen meer, geen straten. Zie je dat mooie licht? En voel je die temperatuur? Zo behaaglijk... wat is het? Energie?’

Dylan voelde helemaal niets. Het licht zag er doodnormaal uit en de buitenlucht voelde niet warmer aan dan in de minuten ervoor.

‘Volgens mij voel jij meer dan ik,’ concludeerde hij.

‘Man! Dit geeft mij echt een giga-kick! Het vibreert hier als een tierelier!’

‘Ik merk er niets van. Je zult me wel een ongevoelige klojo vinden. Hoe ziet de weg voor ons er uit?’

‘Het is een landweg zoals ik op oude schilderijen heb gezien. Een pad zonder stenen, met zand, of leem misschien. Maar de bomen en de weilanden ontbreken. Het is alleen maar een weg en hij gaat recht voor ons uit. Geen bochten, geen bergen en dalen...’

Dat klopte met Dylans eigen waarneming. Hij herinnerde zich de route die hij samen met Barthlomeus Schipper had afgelegd. Dit was het pad dat hen naar de Kriekeputte

zou voeren; een afstand die perfect paste bij wat hij in gedachten had. Kort, snel en precies passend bij wat hij Carla wilde voorschotelen.

‘Ik breng je vandaag naar de Kriekeputte,’ zei hij. ‘Als het me lukt, natuurlijk.’

‘De Kriekeputte! Daar heb ik nooit eerder van gehoord. Wat is het voor iets?’

‘Het was de Collector die me erheen bracht. Het is een plas met bosjes eromheen, vlakbij Clinge in Zeeuws Vlaanderen. Hij vertelde me dat het een magische plek is, een kruispunt van lijnen. Ik ben benieuwd of jij daar ook veel meer zult voelen dan ik...’

‘De Kriekeputte,’ fluisterde Carla. ‘Wat een vreemde naam.’ ‘Hij vertelde ook dat die naam al wordt genoemd in het verhaal van de Vos Reijnaerde,’ verduidelijkte Dylan.

‘Dat heb ik vorig jaar gehad bij Nederlands,’ wist Carla. ‘Maar dan zegt Kriekeputte me nog steeds niets. En als we er dan zijn? Komen we daar dan ook bij een poort waar we gewoon doorheen wandelen alsof hij er niet echt staat?’

‘Ik weet het niet. Meneer Schipper stopte ergens, stapte opzij en toen waren we er.’

‘Hoe wist hij dan dat hij er was?’

‘Dat weet ik ook niet.’

Dylan voelde zich onbehaaglijk omdat hij nu al twee keer

achtereen had moeten zeggen dat hij het niet wist. Ze zou wel denken...

‘Logisch,’ vond Carla. ‘Die meneer Schipper draait misschien al veertig jaar of zo mee in dat Genootschap. Jij kunt met geen mogelijkheid weten wat hij weet...’

‘Wacht eens even,’ bedacht Dylan zich. ‘Daar heb je gelijk in. Hij legde me uit dat hij alleen maar zijn bestemming hardop hoefde te zeggen en dat het dan vanzelf goed kwam. Als een soort ingebouwde routeplanner.’

Carla lachte.

‘Dus als jij op het punt van de Lamp veel meer voelt dan ik?’ dacht Dylan hardop. ‘Dan zit jij waarschijnlijk dichterbij het niveau dat de Collector heeft. Doe het maar! Zeg maar hardop: *naar de Kriekeputte!* En als het klopt voel je dan vanzelf aan wanneer we van dit pad af kunnen stappen.’

‘Denk je dat echt?’ aarzelde ze. ‘Zou ik dat kunnen?’

‘Er is maar één manier om erachter te komen...’

Carla hield abrupt haar pas in.

‘Wel de Lichtstaaf met twee handen vast blijven houden,’ waarschuwde Dylan.

Ze knikte.

‘Breng mij naar de Kriekeputte!’ sprak ze luid en duidelijk. En nog geen seconde later: ‘Maar Dylan! Dat werkt! Het pad! Zie je dat?’

Dylan schudde van nee. Hij tuurde ingespannen naar het pad en zag niets dat afweek van wat hij een paar seconden daarvoor had gezien.

‘De kleur van het pad is veranderd. Ik zag het gebeuren. De gewone leemkleur is een volle tint lichter en het lijkt wel of er precies in het midden een streep loopt die nog iets lichter is.’

‘Zie je dat echt?’

‘Ja, echt. Het is onvoorstelbaar wat ik hier met jou meemaak!’

Maar Dylan wist het zeker. Hij zag helemaal niets bijzonders.

‘Hier zal het zijn!’ riep Carla even later. ‘Vraag niet hoe ik het weet. Het is een gevoel. Een soort intern piepje wat ik krijg.’

‘Ik verbaas me nergens meer over,’ grinnikte Dylan. ‘Kom, dan stappen we opzij.’

Het was inderdaad dezelfde plek. Het vennetje vertoonde zich aan hen met dezelfde serene kalmte als de vorige keer. Toen was het nacht geweest en fonkelden er sterren aan de hemel. Nu weerkaatste gesluierd zonlicht flets in het rimpelloos water. De berken leken minder wit dan eerst, maar de oorzaak daarvan lag voor de hand: ze waren hier

nu overdag en de zon had vrij spel.

‘Toen ik hier de vorige keer was, heb ik de Lamp naast mij in het gras gelegd,’ zei hij. ‘Ik denk dat we dat nu ook wel kunnen doen.’

Carla knikte. Ze liet de Lamp los. Dylan liet zich op dezelfde plaats tegen een boomstam zakken en maakte een uitnodigend gebaar. Maar Carla ging er niet op in. In plaats daarvan wandelde ze langzaam heen en weer.

‘Wat is het hier stil,’ stelde ze vast. ‘Je hoort zelfs geen vogels. Dit is vlakbij Clinge, zei je? Dat is toch een dorpje op de grens met Vlaanderen?’

Dat wist Dylan niet precies, maar de rust kon hij wel verklaren.

‘Volgens de Collector is het hier een punt waar verschillende krachtlijnen elkaar kruisen. Hij vertelde erbij dat veel mensen het ooit konden voelen, maar dat die kennis in de loop van de tijd verloren is gegaan. Nu is het nog maar een enkeling die dat kan.’

‘Dan ben ik dus mega-ouderwets! Nou, dat moet dan maar. Ik voel hier van alles en nog wat,’ zei Carla zacht. ‘En tegen jou durf ik dat wel te zeggen, Dylan. En kennis die verloren is gegaan? Het zal best, maar als ik hier sta...’ Ze deed een stap opzij. ‘Geloof het of niet,’ ging ze verder. ‘Maar ik voel hier een soort vibratie die bij wijze van

spreken van oost naar west gaat, en als ik me half omdraai voel ik dat het ook de andere kant opgaat. Noord zuid, dus. Onderweg naar hier voelde ik dat ook. Als jij dat een krachtlijn noemt: mij best. Het is een tinteling, een soort energie, en ik voel dat van binnen en om me heen. Heb jij dat niet?’

‘Eerlijk gezegd voel ik niets bijzonders. Ik zie dat pad wel, en ook dat we min of meer buiten de gewone realiteit lopen, maar meer is het dan ook niet. En ik vond dat al heel bijzonder.’

‘Dan ben ik er zeker gevoeliger voor. Die energie is inderdaad een lijn en loopt precies in de richting die we gaan. En hier, bij dit meertje bij Clinge voel ik er twee. Het is wat je zegt: een kruispunt. We hebben zeker geen tijd om die andere richting ook nog even op te gaan? Je wilde het kort houden...’

Dylan knikte.

‘Ik wil hoe dan ook de Lamp niet lang gebruiken. Wat we nu doen is een minimaal soort ontdekkingsreis, snap je? Met de bedoeling jou te laten ervaren hoe het voelt en wat er te zien is. Maar je gaat tien keer zo hard als ik...’

‘Dan gaan we nu dezelfde weg maar terug?’

‘Ja. Mee eens?’

‘Ik wil wel verder, maar ik begrijp wat je bedoelt. Als we

ineens op die meneer Collector zouden stuiten is het feest in één klap voorbij en is voor ons allebei de lol er af...'

Ze wandelden zwijgend terug met de Lamp tussen zich in, ieder verdiept in eigen gedachten. In Dylans hoofd groeide het besef dat wat hij zag en voelde met de Lamp in zijn hand maar een fractie was van wat Carla beleefde. Zij zag en voelde veel meer dan hij. Zijn relatie met de Lamp was gewoon veel minder heftig. Dat was al gebleken toen ze de Lamp voor de eerste keer aanraakte en een soort visioen beleefde waarin ze haar vader zag, in de oude ruïne van een oude abdij, aan het werk als archeoloog. Toen was er al een gedachte door zijn hoofd geflitst: ze zouden de Lamp kunnen gebruiken om Carla's vader te vinden. Hij keek opzij en zag hoe zij naast hem liep met een ernstige frons in haar voorhoofd. Het zou me niets verbazen als Carla nu hetzelfde denkt als ik, dacht hij. Misschien ziet ze hem wel voor zich, net als de vorige keer, op de knieën met een tandenborstel of zo op een rubberen matje zandkorrels aan het wegvegen bij een of ander archeologisch voorwerp. We zouden het morgen kunnen wagen. Dan is het zondag, de laatste dag van de spannendste zomervakantie die ik ooit heb beleefd, precies een dag voordat het gewone leven op de havo weer begint. Het weerbericht beloofde ook

voor morgen een zonnige dag. We zouden tegen iedereen kunnen zeggen dat we samen een dag naar het strand gaan. Naar Dishoek, of Koudekerke, Domburg desnoods. Dat is een smoes en dat moet ook wel. Het kan niet anders. Want wie zou ons geloven als we vertellen wat we dan echt gaan doen?

Op de Karolingenhof stak Dylan de Lamp zorgvuldig in het foedraal.

‘Bij alle vorige tochten heb ik ontdekt dat er haast geen tijd voorbij was gegaan als ik met de Lamp op stap was,’ zei hij. ‘Het is bijna niet te geloven. Maar het is echt waar. Nu is het ook zo.’

Hij keek Carla aan en vroeg hoe zij zich voelde.

‘Het was adembenemend,’ antwoordde ze. Ze trok de baret van haar hoofd, schudde haar hoofd een paar keer heen en weer en bond haar paardenstaart opnieuw vast.

‘Ik ben zo blij dat ik dit meemaak. En dat allemaal omdat je mij in vertrouwen nam, Dylan. Het is onvergetelijk. En denk niet dat ik er moe van word, of zo. Het is andersom. Het pept me behoorlijk op!’

Ze pakte zijn hand en kneep er in.

‘Aan wie gaan we dit vertellen, Dylan?’

‘Je zei het al, vanmorgen: niets zeggen, tegen niemand.’

Ons geheim.'

Ze knikte ernstig.

'En nu?'

'Ga je mee naar mijn huis? Mijn vader zal er niet zijn. Die werkt op zaterdag gewoon door. Dan maken we een plan, voor morgen.'

'Morgen?'

Dylan knikte.

'Morgen maken we een echt verre tocht. Dan gaan we op zoek naar je vader, want dat is wat je wilt.'

Carla schoot in de lach.

'Je kunt ook al gedachten lezen,' concludeerde ze. 'Wat voor kwaliteiten heb je nog meer in huis waar ik nog niets van weet, Dylan van der Hof?'

Hij nam haar mee naar zijn kamer. Daar trok hij het houten kistje met het roodfluwelen binnenwerk waarin hij de Lamp bewaarde onder het bed vandaan en borg het geheimzinnige voorwerp zorgvuldig weg. Daarna opende Dylan zijn kledingkast om haar de met plakband bevestigde foto's van zijn moeder en Birgit te laten zien die hij op de binnenkant van de deur had geplakt.

'Dat van mijn moeder heb ik je al verteld,' zei hij zacht. 'Ze is er niet meer. En de Belg die haar stomdronken

doodreed heeft maar zes maanden moeten zitten en was voor een jaar zijn rijbewijs kwijt. Meer niet! We hebben nooit iets van hem gehoord. Geen brief, geen bloemetje. Niets. De lafbek! Mijn vader heeft zijn naam en adres nog ergens bewaard. Ik denk er wel eens aan erheen te gaan en een steen door het raam te gooien...'

Carla zei niets en keek hem hoofdschuddend aan. Ze keek naar Dylans onopgemaakte bed, trok het dunne dekbed recht en liet zich op de rand van de matras zakken. Ze lachte en gebaarde hem naast haar te komen zitten.

'Dat zou niets oplossen, Dylan,' zei ze. 'En zoiets past ook niet bij jou. Maar het is natuurlijk wel gewoon klote. Ik heb heel vaak ruzie met mijn moeder, maar ik moet er niet aan denken dat ze er ineens niet meer zou zijn. En je vader? Heeft hij zijn draai weer kunnen vinden?'

'Charles? Zijn werk is zijn alles. Hij is geen slechte vader. Maar hij heeft geen idee waar ik me mee bezig hou. We hebben één vast punt, in de ochtend, aan het ontbijt, en soms zeggen we dan allebei helemaal niets. En vaak zien we elkaar dan pas 's avonds weer.'

'Is hij niet aan het daten geslagen?'

'Niet dat ik weet. Hij zegt er in elk geval nooit iets over. Als dat zo is heeft hij het heel stiekem aangepakt. Hij is een IT-er – hij zou als hij het wilde binnen één dag een

volwaardige datingsite op poten kunnen zetten. Compleet met een database met tienduizend namen van dames in de aanbieding die hij ergens vandaan hackt. We hebben niet veel echt vertrouwelijke gesprekken. Maar ik geloof het niet. Dan zou ik in zijn gedrag iets moeten zien.'

'En je zus? Hoe is dat gegaan?'

'Birgit? Die twee maakten altijd overal ruzie over. Ze wilde naar de toneelschool, maar daar werd ze niet aangenomen. Ze ging weg. Naar Amerika.'

Hij stond op, tastte blindelings in de kledingkast achter de T-shirts en duwde een kaart met een zonnig strand er op in haar hand.

'Deze kaart kwam een paar jaar later.'

'*Greetings from Beverley Hills – where the stars reside – California*', las Carla hem hardop voor. 'En dat is alles? Nooit een brief? Of een telefoontje?'

'Niets. We hebben ook geen idee of ze daar nog woont. Wie weet is ze allang weer terug, heeft ze een man en twee kinderen en woont ze hier ergens in de buurt.'

Carla glimlachte.

'Nou, wie weet, antwoordde ze. 'Als we mijn vader kunnen vinden dan wordt een zoektocht naar Birgit ons volgende project.'

'Eerst dus morgen,' zei Dylan. 'Als de nieuwe tocht ons

een flink deel van de dag kost zijn we veel te goed in beeld bij Het Genootschap.’

‘Dat zei je al: zodra de lichtstaaf in beweging komt kunnen ze hem volgen. En dan kunnen ze ook iemand achter je aan sturen die hem van je af moet pakken...’

‘Voorlopig ligt hij stilletjes onder mijn bed. Maar je hebt gelijk: als we morgen op pad gaan kan het zomaar de laatste keer zijn dat ik de Lamp mag vasthouden.’

‘Kunnen ze dan ook zien dat je niet langer alleen bent? Als ze ons als een tegenkracht zien dan is de power daarvan verdubbeld!’

‘Geen idee. Kom, we gaan naar de keuken. We drinken wat en maken een plan voor morgen. Voor de zoektocht naar je vader.’

Terwijl hij achter Carla aan de trap afdaalde dacht hij na over haar woorden. Ze had het natuurlijk mis. Met Carla erbij was hun kracht niet verdubbeld, maar misschien wel vier keer zo sterk geworden.

Zaterdag 9 augustus

‘Ik heb om tien uur afgesproken met een meisje om naar het strand te gaan. Ze heet Carla en ze woont aan het Oranjeplein.’

Dylan en Charles zaten aan het ontbijt en de stemming was weer niet best. Zijn vader had er vanmorgen veel werk van gemaakt de tafel leuk te dekken en bedacht dat het wel leuk zou zijn iets in Engelse stijl te doen: uitgebakken bacon met twee spiegeleieren voor elk, een nieuwe pot marmelade van Chivers, afbakbroodjes van de Aldi en een paar sneden witbrood, vers uit het broodrooster.

‘Leuk is dat,’ gromde hij. ‘Ben ik fijn een dag thuis, sloof ik me op zondagmorgen uit om een beetje goed te maken dat ik zo vaak naar de zaak ben en dan ga jij er vandoor.’

Hij schoof een breed mes onder zijn spiegelei en liet het op zijn bord glijden. Toen zette hij beide vuisten op het tafelblad – het mes omhoog – en keek hij zijn zoon aan.

‘Maar je gaat met een meisje? Ene Carla? Ken ik haar? Heb ik haar wel eens gezien?’

Dylan schudde het hoofd. Hij pakte een geroosterde boterham uit het mandje en smeerde er boter op.

‘Pap, ik heb nog nooit alleen met een meisje afgesproken. En ik geloof niet dat je Carla wel eens hebt gezien.’

Charles ontdooide.

‘Hoe ziet ze er uit? Blond lang haar, zoals de meeste meisjes tegenwoordig?’

‘Nee. Zwart. En ze is van de gothic stijl.’

‘Is dat net zoiets als punk?’

‘Zal wel.’

Zijn vader liet de informatie langzaam bezinken en uiteindelijk brak er op zijn gezicht een glimlach door.

‘Goh, Dylan, jongen.’

En toen, na een tijdje: ‘Nou, wat leuk. Dus het is zover. Mijn zoon gaat naar het strand met een meisje. Dat is dan een zonnige dag - in dubbel opzicht. Nou, dan bekijk ik het maar zo: met dit ontbijt geef ik je een goede basis om op het strand de stoere gozer uit te hangen...’

Ze stond al te wachten, midden op de Karolingenhof, en zwaaide toen ze hem zag.

‘Ik heb voor mijn moeder een briefje op de keukentafel

gelegd,' zei ze monter. 'Ze is gisteravond met een vriendin stevig aan de witte wijn geweest, dus het zal wel tegen een uur of twaalf zijn als ze het leest...'

Carla had dezelfde outfit aan als gisteren, maar voor deze tocht had ze de baret thuisgelaten. Het zwarte haar hing in een nonchalante staart tot bijna op haar rug.

Op het ronde grasveld was verder niemand te zien. Het was een stille Souburgse zondagochtend zoals altijd en het enige geluid dat ze hoorden was het gekijf van een paar verdwaalde meeuwen die rondjes draaiden, hoog boven hen in de lucht. Ze gingen naast elkaar op het bankje zitten en Carla informeerde hoe Charles had gereageerd toen Dylan vertelde dat hij heel de dag weg zou zijn.

'Eerst was er chagrijn,' meldde Dylan. 'Maar toen hij door kreeg dat ik met een meisje naar het strand ging, werd hij zelfs nog enthousiast ook. Hij heeft de halve badkamer overhoop gehaald om een flesje zonnebrandolie voor me te zoeken.'

Ze schoot in de lach en duwde een kaart in zijn hand.

'Ik heb je toch verteld dat mijn vader mij steeds een kaart stuurde als hij was verhuisd naar een nieuw project?'

'Dat zei je, ja. Saint...'

'Ergens in de buurt van Saint Dizier. Hij heeft er geen exact adres op geschreven, maar dat lijkt me niet echt een

probleem. Kijk maar.’

‘Het heet daar *Abbaye Trois Fontaines*,’ las Dylan.

‘En de gemeente waar het is? Die staat er ook op, met kleine letters,’ vulde Carla aan. ‘Kijk: *Trois-Fontaines-l’Abbaye*. Het is hetzelfde, maar dan andersom, in de regio Champagne. Dat past wel bij de sfeer als we daar ècht mijn vader vinden.’

‘Er zullen daar toch niet meer abdijen staan met dezelfde naam?’ veronderstelde Dylan. ‘Heb je gegoogeld?’

‘Ja, natuurlijk. Het is een toeristische trekpleister en er is een website voor gemaakt. Daar zie je een mooie klassieke poort met een Frans kasteel erachter. Ik heb hem vastgezet op mijn telefoontje.’

Ze haalde het apparaatje uit haar zak en klikte er op. Kijk: *Abbaye de trois fontaines dot com*. Ik app het naar je door.’

‘Drie fonteinen,’ dacht Dylan hardop. ‘Dat klinkt heel erg rustig. Geen stadse omgeving, verwacht ik.’

‘Eerder romantisch. Je kunt de locatie huren, om te trouwen en zo. Dus als je behoefte hebt: dan slaan we twee vliegen met één klap.’

‘Niet zo haastig,’ grinnikte Dylan. ‘Wacht even, dan kijk ik met je mee op mijn telefoon.’

Carla lachte vrolijk. Ze probeert de spanning weg te lachen, dacht Dylan. Ze bekeken de foto’s op de website. Achter

het kasteel bleek een ruïne te liggen, naast een natuurlijke bron, een gemetselde ijskelder en een hondenkerkhof waar alle trouwe viervoeters van de laatste echte bewoner begraven lagen.

‘Best wel luguber,’ vond Carla. ‘Maar het zal duidelijk zijn waar mijn vader is: in of bij die ruïne van de oude abdij. Het is ruim vierhonderd kilometer hier vandaan...’

Dylan keek uitvoerig om zich heen. De Karolingenhof was nog steeds stil en verlaten. Hij trok de Lamp uit het foedraal.

‘Zullen we dan maar?’

Carla knikte. Ze borg haar telefoontje weg, wreef net als de vorige keer haar handen droog en pakte de Lichtstaaf met twee handen vast.

‘Kijk, het licht verandert, Dylan,’ hoorde hij haar zeggen. ‘Precies zoals gisteren. En ik voel ook weer dat getrek aan mijn armen, dus dat hoort er bij.’

Zodra de poort met de twee houten deuren verscheen stonden ze stil.

‘Zeg het maar,’ moedigde Dylan haar aan. Ze knikte.

‘Breng mij naar Trois-Fontaines-l’Abbaye in de Franse Ardennen,’ zei ze luid. En onmiddellijk daarna: ‘Ik voel het weer, Dylan. Kom, door de poort en op pad. Wat denk

je? Wordt het een lange wandeling?’

‘Het gaat veel sneller dan je denkt. Reistijd bestaat niet als je met een Lamp langs de krachtlijnen loopt...’

‘Gelukkig maar, Dylan. Want vierhonderd kilometer lopen op één dag? Dat lukt alleen op turboschoenen met straal-aandrijving...’

Het pad strekte zich vrijwel rechttoe rechtaan voor hen uit en tot Dylans verbazing kon hij onderweg geen enkele zijdeur, poort of kruising ontdekken. Zou dat nu komen omdat Carla de bestemming duidelijk heeft uitgesproken? Shit, dacht hij, dan werkt het inderdaad als een soort routeplanner. En het is nog logisch ook: als het klip en klaar is waar je heengaat hoef je je onderweg ook niet één keer druk te maken over een keuze. In feite is alles voor je geregeld.

Hij merkte dat Carla opgewonden was, maar ze hield toch de lippen stijf op elkaar. Hij vermoedde dat het verlangen haar vader weer te zien zo sterk was dat al het andere werd weggedrukt.

‘Hoe ziet hij er uit, je vader?’ vroeg hij.

‘Een heel gewone man. Nuchter ook. Geschiedenis is zijn passie en hij heeft een fenomenaal geheugen voor getallen. Hij is zo heel anders dan mijn moeder. Het is een raadsel

hoe die twee elkaar ooit hebben ontmoet en waarom ze ooit besloten samen verder te gaan. Papa kan absoluut niet omgaan met de spiritualiteit van mijn moeder. Ze spreken als het ware twee totaal verschillende talen.'

'Twee tegengestelde werelden,' antwoordde Dylan wijs. 'De een leefde voor de ander in een parallel universum. Dat moest dus wel fout lopen, op een gegeven moment?' 'Zoiets.'

Ze hadden niet meer dan een kwartier gelopen toen Carla plotseling stilhield.

'Dylan! Ik denk dat we er zijn. Kan dat? We hebben helemaal niet zo lang gelopen.'

'Klopt, met de Lamp is vierhonderd kilometer gewoon peanuts,' beweerde Dylan.

'Ik kreeg net zo'n soort seintje als toen we bij de Kriekeputte kwamen.'

'Uitstappen dan maar,' zei Dylan gespannen.

Zodra ze opzij stapten en Carla de Lamp losliet ontrolde zich een machtig schouwspel voor hun ogen. Ze stonden onderaan een breed bordes aan de achterkant van een imposant kasteel. Aan de zijkanten zagen ze een bos met hoge donkergroene bomen onder een helblauwe hemel met slechts hier en daar een sliert bleekwitte wolken. Het

massieve groen deed geen afbreuk aan de enormiteit van het klassieke bouwwerk – integendeel. Het gaf een indruk van intimiteit. Het was het perfecte gebouw op de perfecte plaats, ver weg van de woeligheden die het alledaags leven in de rest van de wereld kenmerkte.

De deuren stonden wijd open en het ritmisch geluid van een klavecimbel en violen golfde hen tegemoet.

‘Een klassiek zondagmorgenconcert,’ fluisterde Carla. ‘Toepasselijker kan haast niet. Voel je de sfeer, hier? Het zou me niet verbazen als er hier wel vijf of zes krachtlijnen elkaar kruisen, zodat je een soort zevensprong krijgt...’

Dylan griste het foedraal uit zijn achterzak en schoof de Lamp voorzichtig naar binnen.

‘Vijf kruisende krachtlijnen leveren een tiensprong op,’ mompelde hij. Hij greep Carla’s hand.

‘Het lijkt me niet verstandig zo de treden van die trap op te lopen en daar naar binnen te gaan. We kennen de situatie niet. Misschien zijn daar straks in één klap alle ogen op ons gericht.’

‘Je hebt gelijk,’ vond Carla. ‘Een concert verstoren is nu wel het stomste wat we kunnen doen. En bovendien: ik reken er niet op dat mijn vader daar zal zijn. Voor zover ik me herinner is hij geen fan van klassieke muziek. Hij is meer van de jazz...’

Hand in hand en zeer op hun hoede verkenden ze het terrein. Ze passeerden het kasteel, staken een veldje vol bouwmaterialen over en bereikten zo de toegang tot de ruïne van wat eens een machtige abdij moest zijn geweest. Carla herkende hem als eerste. Ze stond stil, zei niets en wees naar de witte werkkeet naast de ingang, pal achter een over het pad gespannen ketting met het woord ‘Fermé’.

Ze kneep zo stevig in Dylans hand dat hij kreunde.

‘Daar zit hij. Kijk...’

Hij volgde de richting van haar vinger. Voor de keet zat een man in een oude fauteuil die bedaard een dun sigaartje rookte. Naast hem stond een eenvoudig komfoortje dat een pot thee op temperatuur hield, bovenop een opvouwbaar tafeltje met stalen pootjes. Hij had een half kalend hoofd, een warrig baardje en op zijn neus prijkte een groot formaat zonnebril. Hij ging helemaal op in het tijdschrift dat hij in beide handen hield.

Carla trok een sprint en stopte abrupt toen ze pal naast de oude zetel stond.

‘Papa?’

De vader herkende de stem van zijn kind, gooide het tijdschrift opzij en kwam vliegensvlug omhoog uit de fauteuil.

‘Maar... Carla? Hoe... ben je het echt?’

Hij spreidde zijn handen wijd opzij en viel bijna achterover door het geweld waarmee zijn dochter hem in de armen vloog.

‘Hoe ben je hier gekomen? Hoe heb je mij gevonden? Hoe is het met je, meisje?’

Het meisje zei niets terug, maar Dylan zag aan de schokkende schouders dat ze flink huilde. De vader hield haar stevig vast en streefde met één hand de paardenstaart, en intussen richtte zijn blik zich op Dylan. Die zag de tranen in de ogen van de archeoloog en voelde zich volstrekt overbodig.

Natuurlijk nam hij het aanbod aan om een kopje thee mee te drinken. Maar zodra hij de gebutste metalen mok leeg had, stond hij op.

‘Jullie hebben natuurlijk hartstikke veel samen te bepraten,’ zei hij. ‘En daar ben ik niet echt bij nodig. Ik wandel hier wel een beetje rond. Er is genoeg te zien.’

Carla knikte dankbaar. Ze omhelsde hem en drukte zich heel even stevig tegen hem aan.

‘Ik wist wel dat je het zou begrijpen,’ fluisterde ze. Ze kustte hem op een oor en zei: ‘Een uurtje. Oké?’

‘Tuurlijk, eh, ja, vanzelf,’ stamelde hij. ‘Ik ben blij voor je.’
‘Wist ik wel...’

Hij zwaaide vaag naar Carla's vader en liep verder de ruïne in. Hij voelde zich blij en trots dat hij had kunnen helpen bij de hereniging van deze vader en dochter.

'Is dat je vriendje,' had Carla's vader gevraagd. Zelf wist hij zich op dat ogenblik even geen houding te geven. Maar Carla was hem voor geweest.

'Bijna,' had ze gezegd. 'Bijna, papa...'

Bij de restanten van een gotische boog van baksteen liet hij zich op een stapeltje schoongebikte stenen zakken. Straks, op de terugweg, moest hij dat aankaarten. Natuurlijk wilde hij haar vriend zijn. Carla was geen moment uit zijn gedachten.

Hoe imponerend was het wat hij bij haar zag gebeuren als ze de Lamp vast had! Hij grinnikte zacht bij de herinnering hoe hij Barthlomeus Schipper op het verkeerde been had gezegd door te beweren dat hij wel Gezel wilde worden. Als er iemand was die veel meer voor die positie in aanmerking kwam dan was het Carla wel.

Hij keek zorgvuldig om zich heen en toen hij overtuigd was hier alleen te zijn trok hij de Lamp uit het foedraal. Ik maak er een filmpje van, besloot hij. Hij legde de Lamp voorzichtig over zijn dijbenen, klikte op de camera van zijn telefoontje en filmde de muren van de abdij met één hand

van links naar rechts, met de bedoeling het shot te laten eindigen met een blik op de Lamp. Toen het zover was streek hij er met de vingers van zijn linkerhand liefdevol overheen. Wat was dit toch een fantastisch ding!

Later heeft hij zich heel vaak afgevraagd of wat er volgde door dat strelen kwam.

Het licht van de zon leek plotseling intenser op hem te schijnen dan mogelijk was. Tot zijn verbijstering merkte hij dat hij – hoewel hij in dezelfde houding bleef zitten – begon te verschuiven, alsof hij in een karretje zat dat zich over een rail verplaatste. En niet van links naar rechts, maar naar beneden. Het felle daglicht maakte plaats voor een diep duister en hij voelde hoe de lucht door zijn haren streek. Hij stopte het telefoontje bliksemsnel in zijn zak en probeerde vervolgens de Lamp terug in het foedraal te schuiven, maar zijn armen leken wel verlamd. Wat gebeurde er met hem?

Ineens was het voorbij. Het licht keerde terug, maar viel niet te vergelijken met het zonlicht van even daarvoor. Hij bevond zich in het halfduister. Volkomen gedesoriënteerd keek hij om zich heen. Het bevond zich in een gang, van het type waar hij op zijn eerste tocht vanuit de tunnel bij het huis van Oom Louis doorheen gelopen had. En ook hier was een deur. Een dubbele deur zelfs - en een die

ondanks de ouderdom geluidloos open ging.

Het was een val, realiseerde hij zich. Hij keek recht in de gewelven van een crypte, vergelijkbaar met die in de gewelven van de Sint Petruskerk in Dommelgem. Hij voelde hoe de Lamp uit zijn handen werd genomen; hij miste de kracht om zijn handen eromheen te sluiten en zo te voorkomen dat hij zijn grip verloor.

Zijn ogen wenden aan het halfduister en hij schrok van wat hij voor zich zag. Daar stond een lange tafel en erachter zaten vier figuren, volledig in het wit. Een van hen stond op en wees naar hem met een uitgestrekte vinger. Hij hoorde het, maar begreep er helemaal niets van. Het was de stem van een vrouw, dat was duidelijk. Welluidend, helder, maar ze zei alles in het Frans.

‘Waar is mijn Lamp,’ zei hij hees. ‘Ik wil begrijpen wat u tegen mij zegt.’

Uit een nis aan de zijkant stapte een Collector naar voren. Hij was exact zo gekleed als de drie mannen die in het holst van de nacht bij het huis van Oom Louis hadden aangebeld om de Lamp terug te vragen.

Dit bleek een Vlaming te zijn.

‘Ik zal uw tolk zijn,’ sprak hij, duidelijk articulerend.

‘U bent een onbevoegde drager van Het Zachte Licht en kunt de Lamp niet langer vasthouden. De Wijze Raad van

Het Genootschap zal u nu verhoren en uitleg verschaffen. Wees zo goed alle vragen naar waarheid te beantwoorden. In dat geval komt u weer behouden thuis en zult u zich van deze hele geschiedenis helemaal niets meer herinneren. Begrijpt u wat ik zeg?’

‘Jawel, meneer,’ antwoordde Dylan. Hij voelde haarfijn aan dat het nu geen enkele zin had eigenwijs of brutaal te doen. Hij kon geen kant op. Ze hadden hem in hun macht. ‘Maar als ik mijn Lamp weer mag vasthouden kan ik rechtstreeks met die mevrouw praten,’ probeerde hij voorzichtig.

‘Het is niet uw Lamp en u mag hem niet meer vasthouden,’ klonk het rustige antwoord. ‘U bent niet ingewijd en u heeft bovendien een andere onbevoegde buitenstaander Het Licht laten vasthouden.’

De vrouw in het wit richtte zich nu rechtstreeks tot hem. De Vlaming bleek vlot in staat haar woorden simultaan te vertalen.

‘Gelukkig streeft u met uw metgezel een goed doel na: hereniging met een ouder. Het is goed te zien dat het is gelukt. Wij hebben ook gezien dat u Het Zachte Licht alleen heeft ingezet om te ontdekken, en niet voor redenen die wij verfoeien. Daarmee bedoel ik kapitaal vergaren, misleiding, het benadelen van anderen. Aan het onwetend

gebruiken van een Lamp zijn echter grote gevaren verbonden. Wij willen u niet alleen daarvoor behoeden uit compassie of vriendelijkheid. Het is onze taak. U zou zo maar kunnen verdwalen in de tijd.'

'Het was niet mijn bedoeling dat de Lamp op mijn pad zou komen,' zei Dylan. 'Ik heb hem niet gezocht, maar toevallig gevonden.'

'Dat weten we. Maar u dacht slim te zijn en de Lamp te kunnen behouden door een van onze Collectors iets wijs te maken: dat u de wens heeft tot Het Genootschap van het Zachte Licht toe te treden als Gezel. Maar u bent daarvoor niet geschikt. U bent wellicht van goede wil, maar er ontbreekt iets dat essentieel is om tot Het Genootschap van het Zachte Licht te kunnen toetreden. U voelt de vibraties niet.'

Carla wel, dacht Dylan.

'Dat is zo, mevrouw. Maar ik heb ontdekt dat Carla, mijn metgezel, die kwaliteit wel in huis heeft.'

'Dat hebben wij gezien en dat is absoluut hoopvol. Wij zullen het daar later ook over hebben. Ik zal u uitleggen waarvoor Het Genootschap de krachtlijnen gebruikt. Wij reizen op deze wijze de hele wereld over met het doel mensen die ziek of zwak zijn te helpen. Soms halen we iemand weg uit een negatieve, ongezonde, destructieve

omgeving. Dan volgt ‘herplanting’ in wat je bij wijze van spreken ‘gezonde berglucht’ zou kunnen noemen. Een omgeving waarin die persoon dan wel degelijk in positieve zin kan groeien. Maar dat kan alleen met de pertinente instemming van die persoon.’

‘Bedoelt u daarmee de zogenaamde spoorloze verdwijningen?’ informeerde Dylan, bijna angstig omdat deze vraag als brutaal gezien kon worden. Wat kon de consequentie zijn? Dat hij zonder verdere uitleg op straat werd gezet en nooit meer iets van Het Genootschap zou horen?

‘Soms zijn mensen zomaar verdwenen,’ voegde hij er aan toe. ‘Iedereen - ook de politie - denkt dan aan een misdrijf.’ ‘Dat iemand die manier van denken heeft is niet onze verantwoordelijkheid. De simpele verklaring ervoor is slechts bij weinigen bekend. De gewone wereld daarbuiten denkt en handelt vanuit volstrekt andere motieven dan wij. De leiding van Het Genootschap bestaat geheel uit vrouwen.’ ‘Dat weet ik al, mevrouw. Meneer Barthlomeus Schipper versprak zich, min of meer.’

‘Meneer Schipper is daarom van zijn taak ontheven. Hij is te goed van vertrouwen. Maar goed. U had die conclusie ook al kunnen trekken toen De Maarschalkerin hoogstpersoonlijk de moeite nam u een bericht te sturen met het verzoek het Licht van uw oom in te leveren. Het is een feit

dat in Het Genootschap mannen slechts kunnen meedoen als Collector of Ordonnans. Dat is geen discriminatie. Het is een combinatie van aanleg en talent. Uw oom was een Ordonnans. Hij bracht berichten rond.’

‘Dankuwel,’ antwoordde Dylan beleefd. ‘Tot zijn verbazing begon de vrouw in het wit te lachen.

‘Ik wil wel bekennen dat Het Genootschap nogal met Dylan van der Hof in haar maag heeft gezeten. Nogmaals: er is geen enkele kans dat we uw diensten kunnen gebruiken. Behalve dan bij die ene uitzondering die ik nu van u vraag.’

‘Ik heb veel geleerd van de Lamp en realiseer me heel goed dat ik zelf geen groot licht ben, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘Dat is heel mooi en stelt ons gerust. Welnu dan: uw opdracht is uit te zoeken of uw metgezel – die wij beduidend hoger inschatten – bereid is en in staat zou zijn om te worden opgeleid. Om te beginnen als Collector of Ordonnans, net als uw oom.’

‘Carla! Zij zag en voelde onderweg honderd keer meer dan ik, mevrouw.’

‘Wij mogen haar niet zelf benaderen. Dat dient absoluut gedaan te worden door iemand die haar volle vertrouwen heeft. Er bestaat geen twijfel dat u voor *deze* taak wel ge-

schikt bent. Het is evident dat zij u vertrouwt.’

‘Zij is nu bij haar vader, in de oude abdij,’ antwoordde Dylan. Het was hem nu duidelijk dat hij hier niet opgesloten zou worden, of gestraft voor het illegaal gebruik van de Lamp. Maar tegelijkertijd drong ook het besef door dat het grote avontuur dat in de tunnel bij het huis van Oom Louis begon nu definitief voorbij zou zijn.

‘Bent u bereid deze opdracht te accepteren? U kunt ook nee zeggen. Wij hebben geen enkel middel tot onze beschikking om u te dwingen.’

Dylan knikte.

‘Ik zal dat graag doen, mevrouw. Maar ik heb geen idee of Carla zoiets aandurft.’

‘U hoeft ons geen garanties te geven.’

Dylan voelde dat hij ongeduldig was en zo snel mogelijk Carla wilde opzoeken om haar dit goede nieuws te vertellen. Maar hij wilde niet onbeleefd zijn.

‘Ik merk dat u enige haast voelt om naar Carla te gaan,’ merkte de vrouw op. ‘Dat is begrijpelijk. Maar u kunt hier niet op eigen houtje naar buiten wandelen. Wij hebben u uit Les-Trois-Fontaines verplaatst. We geven u een Gezel mee om veilig naar Carla en haar vader terug te keren.’

‘Dankuwel, mevrouw.’

Verplaatst? Waar hadden ze hem dan naartoe getrans-

porteed vanaf het stapeltje bakstenen waarop hij zat te filmen? Hij had de beweging wel gevoeld; het duurde maar even. Hij had gedacht dat het niet meer dan een meter of honderd zou zijn. Dus deze crypte bevond zich niet onder de oude abdij van Les-Trois-Fontaines! Hij schudde vertwijfeld het hoofd. Het Genootschap kon blijkbaar volop spelen met afstand en tijd. Waar bevond hij zich dan nu? Ergens ver weg waarschijnlijk, want ze stuurden niet zomaar een gids mee om hem *veilig* naar Carla en haar vader terug te loodsen.

‘Zijn naam is Eugène Coquine. Hij is geboren en getogen op het eiland Réunion in de Indische Oceaan en spreekt Réunion Creools, Frans en hij kan zich redden in het Engels. Hij is een Gezel en beschikt nog niet over een eigen Licht. Hij heeft een speciale reispermissie voor de route van vandaag, naar Les-Trois-Fontaines.’

Dylan wreef met beide handen over zijn gezicht en probeerde de informatie te verwerken. De lerares Frans op de havo was er nooit in geslaagd bij hem enige interesse of inzet voor haar vak op te wekken en Frans vormde op zichzelf al een probleem. Dus nu bestond er blijkbaar ook al zoiets als een Réunion Creoolse variant. Twee keer kansloos met Frans, dacht hij. Bij die Eugène ben ik voor de communicatie dus aangewezen op Engels en als ik de

vrouw in het wit moet geloven reikt zijn vaardigheid niet verder dan the basics...

‘De begeleiding door Eugène Coquine is voor hem een leertaak,’ besloot de vrouw haar betoog. ‘Dus als u af en toe wat geduld met hem kunt hebben komt het vast wel goed. Vaarwel, Dylan van der Hof. Wij hopen dat u behouden thuis zult komen.’

Eugène stapte op hem af. Hij bleek een boomlange, donkere jongeman met een open gezicht en vriendelijke ogen die hem nieuwsgierig aankeken. Zijn kleding bestond uit een wit gewaad, slechts voorzien van een breed, lichtblauw lint dat om zijn middel gebonden was. Op zijn hoofd droeg hij een lawaaierig, veelkleurig hoedje, maar zijn blote voeten staken in doodsimpele bruine sandalen. Dylan vond hem vanaf de eerste seconde sympathiek.

Eugène maakte een uitnodigend gebaar naar de stenen trap in de hoek en ging hem voor. Zodra ze de crypte uitkwamen, draaide hij zich om en stak hij een hand uit.

‘Eugène,’ zei hij met een brede lach.

‘My name is Dylan.’

‘Yes, yes. Dylan!’

De trap van de crypte kwam uit in een enorme kerk. Dit moest wel een kathedraal zijn. En zeker niet de eerste de

beste, want Dylan zag twee clubjes toeristen rond schuifelen met een gids en in de zorgvuldig gerangschikte rijen stoelen waren tientallen plaatsen bezet. Aan de zijkant stroomden imposante lichtstralen naar binnen door veelkleurige glas-in-lood ramen. Toen ze voorbij de kraampjes met kaarten, kaarsen, posters en dvd's naar buiten kwamen, kneep Dylan de ogen dicht tegen het felle licht van de zon. Ook op het plein voor de kerk zag het zwart van de mensen.

‘Sunday,’ verklaarde Eugène.

‘Where are we?’ vroeg Dylan.

‘This is Chartres,’ antwoordde zijn gids met een brede lach. ‘Very nice, yes?’

Eugène gunde hem een paar seconden om het schouwspel in zich op te nemen, draaide zich om en herhaalde het uitnodigend gebaar om de kathedraal weer binnen te gaan. Logisch, dacht Dylan. Als we gebruik gaan maken van de krachtlijnen moeten we weer in de crypte zijn, of ergens anders in de kathedraal. Zo werkte het ook in de Sint Petruskerk van Dommelgem, ook al is dat een dorpskerk vergeleken met dit gebouw. Hij greep in zijn achterzak en haalde zijn telefoontje eruit om een filmpje te maken. Hij maakte een uitvoerig shot van het plein en de mensen

die daar waren en draaide zijn camera in de richting van Eugène.

En toen ging het helemaal fout.

Eugène keek om of Dylan hem volgde en merkte de door een toerist achteloos weggeworpen bananenschil niet op. Hij gleed uit, gaf een gil van schrik en smakte met zijn hoofd op de stenen. Het hoedje vloog opzij en bleef iets verderop liggen, ondersteboven. Dylan sprong op hem af, stopte onderweg zijn telefoontje weer in een broekzak en knielde neer. Voorzichtig schoof hij een hand onder Eugènes hoofd, doodsbang dat hij bloed zou voelen.

Maar zijn gids had blijkbaar een harde schedel. Na een paar seconden opende hij zijn ogen en keek hij verbaasd naar de kring mensen die zich inmiddels om hem heen had gevormd. Hij mompelde iets in een onbegrijpelijke taal, hoestte eens en veegde met de rug van zijn hand over zijn mond.

‘Eugène!’ zei Dylan dringend. ‘Are you okay?’

Iemand had het hoedje opgepakt en stopte het in Dylans vrije hand.

Zijn gids keek hem lodderig aan.

‘Yes,’ zei hij zacht. ‘Yes.’

Hij probeerde overeind te komen en een paar omstanders schoten hem te hulp, opgelucht dat de glijpartij blijkbaar

geen nare gevolgen had waarvoor iemand een ambulance had moeten bellen.

Dylan reikte hem het hoedje aan. Met een traag gebaar plaatste Eugène het op zijn hoofd.

‘Are you okay?’ herhaalde Dylan zijn vraag.

‘Yes,’ luidde het antwoord opnieuw. ‘Yes. Yes.’

Eugène stond nu overeind, ondersteund door twee bezoekers.

‘Can you walk?’

‘Yes. Yes.’

Het publiek begon zich te verspreiden. Dylan ondersteunde Eugène onder een elleboog en liep voorzichtig met hem in de richting van de crypte. Zijn gids liep gedwee met hem de trap af. Er was niemand.

‘Where am I?’ vroeg Eugène.

‘In Chartres cathedral,’ antwoordde Dylan, die een gevoel van ongerustheid voelde opkomen. Had zijn metgezel een hersenschudding opgelopen? Hij wist dat het niet ongevoon was dat iemand die zo iets was overkomen zich even niets herinnerde van wat er was gebeurd.

Maar toen vroeg Eugène wie hij was.

‘Who are you? Wat am I doing here?’

Dylans ongerustheid nam toe.

‘I am Dylan. You are my guide.’

‘Guide?’

Eugène keek hem glazig aan.

‘Guide?’ herhaalde hij. Toen lachte hij.

‘Yes!’ riep hij. ‘Guide! Do you know my name?’

‘You are Eugène,’ antwoordde Dylan, nog bezorgder dan eerst.

‘Eugène,’ mompelde de gids. ‘Eugène, Yes.’

En daarna keek hij Dylan recht aan en begon hij tegen hem te praten in een taal die Dylan niet herkende. Dat is dus waarschijnlijk zijn moedertaal, Réunion Creools.

‘Eugène, you are my guide. You must bring me back to Les-Trois-Fontaines...’

‘Yes,’ antwoordde Eugène. ‘Guide. Yes.’

Toen sloeg hij de handen voor zijn ogen en begon hij zachtjes te huilen.

Dylan voelde een totale, diepe vertwijfeling. De crypte is leeg, zag hij. Mijn Lichtstaaf is meegenomen door de witte vrouwen van het Genootschap en ik kan dus niet zelf via de krachtlijnen terug naar Carla en haar vader.

Hij keek opzij naar Eugène. Het huilen was opgehouden. Zijn gids zat op de grond, een volstrekt lege blik in de ogen, de armen om zijn knieën geslagen. Hij wiegde zachtjes heen en weer, mompelend in zijn onbegrijpelijk

Réunion Creools.

‘We zijn allebei de weg kwijt,’ fluisterde Dylan. ‘Carla. Wat zal ze ongerust zijn. Ik kom niet opdagen. Misschien denkt ze wel dat ik er vandoor ben.

Zie ik haar ooit terug?

En kom ik ooit weer thuis?’

Einde deel 2.

*Lees ook het derde deel van 'Hexagon -
Het Genootschap van het Zachte Licht':*

Thuisreis

